

Leto XIII. 1925.

Št. 6. Junij.

BOGOLJUB

Koledar za junij 1925.

Mesečni zavetnik: sv. Alojzij (21).

Mesečni namen apostolstva molitve, določen po sv. očetu:

Češčenje Svetega Duha.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve so vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			Ljublj. škof.	lavant. škof.
1 Poned.	Binkoštni p.	Katoliška zavest in odločnost.	Ljublj. urš.	} Sv. Anton Slg.
2 Torek	Evgen p.	Naša domovina, Mednarodni mir.	Skocijan M.	
3 Sreda	† Kv. Klotilda	Letošnji novomašniki.	Soteska	
4 Četrtek	Franč. Kar.	Boj pohuj. modl. Krojači. Šivilje.	Skocijan T.	
5 Petek	† Kv. (1. pet.)	Duh Srca Jezus, v družine.	Ježica	
6 Sobota	† Kv. Norbert	Slovenski škofje in njih škofije.	Mirna peč	
7 Nedelja	Sv. Trojica	Odprava bogokletja. Živa vera.	Planina	} Sv. Jurij o. Šč.
8 Poned.	Medard š.	Naši možje in žene. Vzgojitelji.	Grčarice	
9 Torek	Primož, Fel.	Naša društva, Slovenski Orli.	Ajdovec	
10 Sreda	Marjeta kr.	V grešnem znanju živeči.	Črni vrh	
11 Četrtek	Sv. Reš. Telo	Obisk S. R. T. Bratovščina S. R. T.	Lučine	
12 Petek	Janez Fak, sp.	Pravo vreme in blagoslov na polju.	Vrhpolje V.	
13 Sobota	Anton Pad.	Naši frančišk., kapucini, minoriti.	Štanga	
14 Nedelja	2. pob. Bazilij	Vzhodna cerkev. Misijoni.	St. Vid Stič.	} Mala Nedelja
15 Poned.	Vid m.	Vdano prenaš. trpljen. Poverjeniki.	St. Vid Lj.	
16 Torek	Jošt sp.	Pravi duh na božjih potih.	St. Vid Vip.	
17 Sreda	Adolf š.	Jugoslov. sovražniki sv. Cerkve.	Topla Reber	
18 Četrtek	Eifrem Sir.	Profesorji bogoslovja, Bogoslovci.	St. Vid Brdo	
19 Petek	Srce Jez.	Prerod Slovenije v Srcu Jezus.	Zelimlje	
20 Sobota	Srce Mar.	Mlada ljubezen. Čistost.	Preserje	
21 Nedelja	3. pob. Alojzij	Versko življenje djaštva.	Kovor	} Pernice
22 Poned.	Ahacij m.	Družba za širjenje sv. vere.	Škof. Loka	
23 Torek	Eberhard š.	Preganjeni in tlačeni katol. zavodi.	Trata	
24 Sreda	Janez Krst.	Treznostno gibanje. Pijanci.	Preska	
25 Četrtek	Viljem op.	Sadovi duh. vaj. Dom za duh. vaje.	Zasip	
26 Petek	Janez in Pav.	Izpiti. Poklicli za duhov. in redovn.	Vojsko	
27 Sobota	Ladislav kr.	Preprostost, skromnost, zadovolj.	Dragatuš	
28 Nedelja	4. pob. Leon p.	Katol. tisk. Bogoljub. Glasnik.	Črnomelj	} S. Jurij j. ž.
29 Poned.	Peter in Pavel	Ljubezen do sv. Cerkve. Sv. oče.	Lj. St. Peter	
30 Torek	Spomin Pavla	Umirajoči. Vsi ta mesec umrli.	Radeče	

V molitev se priporočajo:

Marijina družbenica za zmagó v skušnjavah, za zdravje in potrpežljivost in za pomoč v raznih zadevah. — L. B. iz Maribora se priporoča v molitev za zdravje in za srečen izid razprave v stanovanjski zadevi. — M. S. se priporoča v molitev za ozdravljenje hude živčne bolezni. — Družbenka za dušno in telesno zdravje, za stanovitnost v dobrem ter za vredno prejemanje sv. zakramentov. — Marijina družbenka sv. Alojziju, sv. Antonu P. in Mali Tereziji za dosego redovniškega poklica, za dober uspeh (sestre) v šoli ter za milost pravega poklica. — Dekle v Ljubljani se priporoča v molitev za srečen izid v važni zadevi. — Umrle družbenice Marija Šimic, Ter. Kralj, Marija Ambrožič, Mar. Vindišman. — Družbenica sv. Antonu, presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji za mir v službi. — F. B. za zdravje, za izpreobrnjenje matere; bl. Tereziji od D. J. za zdravje ušes. — Neka oseba

za milost Sv. Duha, za sveto deviško življenje. — Bolniška sestra priporoča svojo sestro presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Tereziji D. J. za ljubo zdravje. — Marijina družba z Rečice ob Savinji priporoča svojega voditelja molitvi za zdravje. — F. R. in družina v veliki stiski, za uspeh nekega podjetja ter za zdravje.

Zahvale.

A. L. se zahvaljuje rakovniški Materi božji in Mali Tereziji od D. J. za izkazano pomoč v zakonskih težavah. — M. Nemanič se zahvaljuje sv. Antonu za čudovito hitro uslišano prošnjo. — Š. I. iz K. se zahvaljuje sv. Antonu Pad., Materi božji in sv. Jožefu za uslišano prošnjo v jako važni zadevi. Zahvala je bila obljubljena. — P. K. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano prošnjo. — L. Šibal (Jesenice) se zahvaljuje (po obljubi) sv. Antonu Pad., presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Jožefu za, pomoč v važni zadevi in za vse prejete milosti. — M. Ojstriž (Celje) se zahvaljuje služabnici b. S. Benigni, da je sinček hitro ozdravel.

BOGO LJUB

Križarska vojska ljubezni.

(Iz govora patra Mateo Crawley — apostola ustoličenja presv. Srca Jezusovega.)

Pred desetimi leti sem prišel iz Rima, kjer so zdravniki že obupali nad mojim stanjem, v Paray-le-Monial, v kraj prikazovan presv. Srca. Pokleknil sem pred oltar, ki je najčastitljivejši za onim na Kalvariji. Ko sem molil, sem se hipoma čudno stresel. Ves prevzet božje milosti sem vstal; bil sem popolnoma zdrav. Padel sem na kolena in se zatopil v presrčno zahvalo. Zdaj sem jasno čutil, kaj zahteva Gospod od mene. Še tisti večer sem sklenil, pridobivati svet za ljubezen presv. Srca — hišo za hišo, družino za družino. Spoznal sem, da je med Jezusovimi prošnjami do blažene Marjete Marije še ena, katera se še ni dovolj upoštevala, namreč: da se ustanovi kraljestvo ljubezni. Papež Leon XIII. je sicer že izvršil posvetitev vsega sveta, toda presv. Srce Jezusovo zahteva tudi v družinah svoj oltar in prestol.

Potem sem šel v Rim, da izprosim od sv. očeta Benedikta XV. dovoljenja, posvetiti svoje življenje temu apostolatu. Klečal sem pred njegovimi nogami in rekel: »Sveti oče, prisrčno prosim, ali smem delati za uresničenje želj presvetega Srca s tem, da skušam z ljubeznijo razširjati njegovo kraljestvo po svetu. Dovolite mi, da smem biti apostol presv. Srca, da zanj pridobivam hišo za hišo, družino za družino.« — »Ne, moj sin!« — »Sveti oče,« sem odvrnil, »govoril bi o ljubezni, o kraljestvu ljubezni; jasno čutim, da je to moj poklic, da Srce Jezusovo to od mene zahteva in pričakuje.« — »Ne, moj sin!« — Nato sem uprl oči v sv. očeta, ... on pa me je pritisnil na srce in rekel: »Sin, ti me prosiš dovoljenja, in jaz pravim: ne. Kot namestnik Jezusov na zemlji ti zapovem: Pojdi po svetu, pridiguj ter oznanuj evangelij in skušaj Srcu Jezusovemu pridobiti svetišče vsake družine.«

Pobožnost do presv. Srca Jezusovega je stara že 300 let. Posvetitev družin je le nov način te pobožnosti. To je križarska vojska ljubezni sveta vojska,

požar ljubezni nasproti požarju sovraštva. Vobče poznate obljube presv. Srca: »Družinam bom dal svoj mir.« »Blagoslovil bom družine, ki v njih časte podobo mojega Srca!« — Zagotovem vas, da je uresničenje teh obljub potrjeno s čudeži ... Poslušajte, jaz, ki vam tukaj govorim, sem videl svojega očeta-protestanta, kako je padel, zadet od puščice božje milosti, pred oltarjem na kolena in je sprejel slednjič poln vere sv. obhajilo.

Tudi vi, ki poslušate moje besede, imate morda med svojci koga, ki ne ljubi Jezusa tako, kakor ga ljubite vi, imate nekoga, ki bi ga radi privedli k božjemu Zveličarju ... Poslušajte! Nekoč sem pridigal v Ameriki o usmiljenju in vsemogočnosti Jezusovega Srca. Po govoru pride k meni neka gospa in pravi: »Pater, vi ste pravkar v svoji pridigi o ustoličenju obljubili milost izpreobrnjenja članom onih družin, ki se posvete presv. Srcu. Ali smem pričakovati tudi izpreobrnjenja svojega moža?« Odgovoril sem: »Gotovo, milostiva, če si je odkupite. Od svoje strani morate izpolniti tri pogoje: 1. Ljubite Najsvetejši zakrament; prejemajte ga vsak dan. 2. Posvetite svojo hišo Srcu Jezusovemu, da bo Gospod, kakor nekdanj v Betaniji, prijatelj in svetovalec vaše družine. 3. Razširjajte apostolat tega dela; privedite tudi druge k spoznanju ljubezni, ki je tako malo ljubljena. Če pripomorete k temu, da se ustanovi Jezusovo kraljestvo v družinah, potem vam Gospod prav gotovo dodeli veliko milost, ki jo želite.« Nato mi ponudi gospa podobo Srca Jezusovega in prosi: »Pater, ali bi hoteli podpisati to podobo?« Podpisal sem in pristavil besede: »Po svojem velikem usmiljenju, o Jezus, reši to dušo!«

Čez dve leti pride gospa vsa obupana k meni in mi pove, da bi utegnil mož umreti v bogokletstvu. »Pater, kje je vaša obljuba?« — »Gospa, ali verujete v Ljubezen...? Spomnite se besedi našega Go-

spoda: Če boš verovala, boš videla čudeže mojih milostil!« — »Pater, verujem, zagotovim vas!« — »Ali ste pa tudi izpolnili svoje obljube in pogoje?« — »Da, pater, vse sem storila, kar je bilo v moji moči: dan na dan sem hodila k sv. obhajilu; posvetila sem svojo družino presv. Srcu in pridobila mnogo družin za ustoličenje... In vendar se je bati, da umrje moj mož v bogokletstvu. O pater, to je strašno!... O veri noče ničesar slišati; pravi, naj pustimo, da mirno umrje!« — »Gospa, moja obljuba je obljuba Srca Jezusovega; gotovo se bo izpolnila. Zaupajte! Vaš mož se gotovo izpreobrne. Nocoj bomo pri skupni uri zanj molili in jutri zjutraj ga obiščem.« — »O pater, to ne bo mogoče. Prosila sem že štiri duhovnike, naj ga obiščejo, a on jih ni hotel sprejeti. Zahteval je samokres in izjavil, da ustrelji petega, ki se ga drzne motiti. O pater, to je strašno!« — »Gospa, zaupajte; verujte v Ljubezen. Jutri pridem k vašemu soprogu!«

Drugi dan se je polotil gospe nov strah. Poskušala je, da bi me zadržala, ker je verjela moževim grožnjam. Rekel sem ji: »V imenu Kralja ljubezni vstopim!«

Nesrečnež je ležal na smrtni postelji. »Gospod,« sem ga nagovoril, »prišel sem, ker sem duhovnik; rad bi vas rešil zavoljo ljubezni presvetega Srca.« — Segel je po samokresu in vprašal: »Kako vam je ime?« — »Kaj vam je na tem ležeče?« mu odgo-

vorim. »Prihajam v imenu in po naročilu ljubečega Srca Jezusovega.« — »Vaše ime,« ponovi nevoljno bolnik. »Vaše ime?« — »Ponovim vam, da sem samo poslanec Srca Jezusovega.« — »Po tem vas ne izprašujem,« odvrne, »samo vaše ime hočem vedeti!« — »Torej dobro! Poglejte, moje ime stoji tukaj pri nogah Gospodovih, ki me pošilja k vam... tukaj na tej podobici!«

Na čuden način je prišla podoba, ki sem jo pred dvema letoma podpisal, v spalnico, ker bolnik ni dovolil, da bi bila v salonu. — Uprl je oči v Srce Jezusovo; bil je ganjen ter odložil orožje. — »O,« vzklikne, »vi ste torej napisali na podobo: Radi svojega neskončnega usmiljenja, o Jezus, reši to dušo!« — V bolniku je delovala milost... Zjokal se je. Izpreobrnjen je. »Pater, pomagajte mi, rad bi se spovedal!... Toda počasi, kajti to je prvi konfiteor v mojem življenju!« S solznimi očmi se je spovedal na občudovanja vreden način. Potem je zahteval, poln svete nestrpnosti, sv. obhajilo. Slednjic je sam obnovil posvetitev hiše ter določil presv. Srcu toliko časa pridržano častno mesto v salonu.

Sedaj razumete, kako potrebno je, da zavlada Jezusovo Srce po vsem svetu. V ta namen hočemo prisrčno moliti. Naj bo to delo življenski sok v drevesu človeške družbe, jasna zvezda na nebu sv. Cerkve. Amen.

Naša ljuba Gospa presvetega Srca.

Marijinemu mesecu sledi neposredno mesec, posvečen češčenju presvetega Srca Jezusovega. Ni to brez globljega pomena; oboje češčenje je med seboj v najtesnejši zvezi. Kakšno je razmerje med Marijo in presvetim Srcem? Marija je najnežnejši dar Srca Jezusovega in naša vodnica k Njemu.

Najnežnejši dar Srca Jezusovega. Darovi in milodari so mrzli in topli. Včasih dele ljudje svoje darove celo godrnjaje v srcu. Le dar, ki ga nam kdo podeli iz ljubezni, pa naj bo še tako neznan, nas razveseli v dušo. Najmilejši darovi so nam stvari, ki so, čeprav neznatne, prirastle darovalcu na srce; to so njegovi srčni darovi. — Hči nekega bogatega, pa slepega očeta je bila neposredno pred svojimi redovnimi obljubami, po katerih je nameravala odpotovati v daljne

misijone. Kaj naj ji da njen očka ob tej slovesni priliki pred slovesom za spomin? Prinese ji svoj srebrni, s koščicami svetnikov opremljeni križ, ki ga je dan za dnem poljuboval, najdražje, kar je imel na svetu. Ta križec naj bi bil hčerki misijonarki tam v daljnih deželah opora, tolažba in spomin na očeta. To je bil srčni dar očetov. — Srčni dar Jezusov je pač najprej presveta Evharištija, sv. Rešnje Telo in sveta Rešnja Kri, ki je neizmerne vrednosti. Takoj za njo pa je najdragocenejši srčni dar Gospodov — njegova Mati. Na križu viseč ni rekel: »Glej, moja mati!«, marveč: »Glej, tvoja mati!« Kaj na vsem svetu mu je bilo takrat bolj pri srcu, kakor njegova mati? Pa jo je dal nam; od takrat je Ona naša mati kot dragocena dediščina, srčni dar Jezusov! Čicer bi bili na vse zadnje lahko tudi brez matere zve-

ličani; toda Gospod je vedel, kako je v družini pusto in prazno brez matere; v družini, kjer živi mati, pa je vse tako svetlo in veselo kakor spomladi na vaškem travniku med otroki, ko nanje sije in jih greje žarko solnce. Tako v družini, kjer je mati: materino oko vse vidi, tudi vsako žalostno potezo na obrazu; njena roka je vedno pripravljena pomoči; na njenem srcu najde vsako plakajoče dete uteho. Jezus nam je poskrbel za tako dobro mater, ki je najnežnejši njegov dar. Z rosnim očesom nam jo je izročil — na križu viseč. Srčno hvaležni bomo za ta dar na veke — Srcu Jezusovemu.

Vodnica k Srcu Jezusovemu. I. Kdo naj nas najzanesljiveje vodi k »viru življenja in svetosti«, kakor Marija? Ali ni Marija Srcu Jezusovemu najbližja in najsličnejša? Ako so bili že prvi kristjani »enega srca in ene duše« (Apd. 4, 32), zato, ker so bili eno s Kristusom, ki so ga prejeli pri »lomljenju kruha«, kako je morala biti enega srca s Kristusom njegova božja Mati! Obe najsvetejši Srci je zedinjevala najtesnejša, najčistejša in najgorečnejša ljubezen. Ker ni nihče tako ljubil Srca Jezusovega, kakor Marija, zato ga tudi nihče na svetu ni s tolikim zanimanjem spoznaval in premišljeval, nihče tako zvesto posnemal: »Marija pa je vse te (Jezusove) besede hranila in jih premišljevala v svojem srcu (Lk. 2, 19 in 2, 51). Tako je njeno srce od dne do dne, od leta do leta bolj in bolj sličilo Srcu Jezusovemu. Gospodovo Srce je naše solnce, Marijino Srce pa žarišče, v katerem se osredotočuje največ žarkov onega solnca; Srce Marijino je najpopolnejša slika Srca Jezusovega. Tako nas najprej zgled Marijin vleče k Srcu Jezusovemu. Marija nam je prvi vzor krščanskega življenja, prvi vzor verske poglobitve; njena duša se je bolj in bolj vglabljalna v Jezusove misli, želje, namene in si osvajala njegovo mišljenje ter pila vase duha Srca Jezusovega. »V njem prebiva vsa polnost božanstva vtelešena« (Kol. 2, 9). Srce Jezusovo je vtišče; Marija je stopala globlje in globlje v to svetišče in občudovala globine božanstva. A čim bolj je spoznavala krasote in vrline presvetega Srca, tem bolj je je ljubila, tem bolj iz ljubezni posnemala. — Ker je srce božje Matere najtesnejše zedinjeno s Srcem Jezusovim in mu je najsličnejše, sta obe pobožnosti, pobožnost do Srca Jezusovega in pobožnost do srca Marijinega, neločljivi. Ako občudujemo, častimo, ljubimo in posnemamo Srce Je-

zusovo, občudujemo, častimo, ljubimo in posnemamo tudi srce Marijino in obratno. Češčenje srca Marijinega je naravni odsvit češčenja Srca Jezusovega, ker je srce Marijino najpopolnejši odsvit Srca Jezusovega.

II. Marija nas ne le vodi k Srcu Jezusovemu, marveč nam to Srce tudi odpira. Zgodovina češčenja Srca Jezusovega nam priča, kako je Marija češčenje Srca Jezusovega vpeljala in širila. Sv. Frančišku Saleškemu, duhovnemu voditelju redovnic »Obiskavanja Marijinega«, med katerimi je bila tudi sv. Marjeta Alakok, je Bogorodica razodela Srce Jezusovo kot oporo njegovemu omahujočemu redu. Pravkar omenjene redovnice pa pozove Marija l. 1688., naj časte Srce Jezusovo, jim razloži namene božje pri tem novem razodetju njegovega usmiljenja ter izroči redu predragocen zaklad češčenja presvetega Srca. — Kakor takrat ob začetku pobožnosti do presv. Srca, tako nam odpira Marija še danes zakladnico tega presvetega Srca. Na Kalvariji je njeno srce namestovalo Gospodovo Srce; ko je vojak prebodel Jezusovo stran, ni Jezusovo Srce več čutilo globoke rane, čutilo jo je pa srce Marijino! V plačilo za to naj bo tudi zdaj v nebesih Marija Mati usmiljenja, naj bo zakladničarka njegovega Srca, naj ima vso moč in oblast nad njim prav kakor nekdanj v Kani Galilejski. To svoje najlepše delo, usmiljenja do nas človeških otrok izvršuje zdaj naša Mati v nebesih s toliko ljubeznijo, da odseva v tej ljubezni neskončna ljubezen presvetega Srca.

Materina ljubezen je vseobsežna; materino oko vidi potrebo vsakega otroka, tudi če jih je dvanajst v hiši. Marija pomaga že dvatisoč let — milijonom! Kjerkoli jo kličejo, tja priskoči na pomoč in tudi če vselej ne usliši, gotovo vselej tolaži. — Materina ljubezen je usmiljena in ponižna; oče včasih zavrne otroka, mati ga ne more, tudi če se vrne domov bled in razcapan. Kaj bi bili mi bedni grešniki brez Marije? A čim večja je tvoja beda, tem večje je Materino usmiljenje! — Materina ljubezen je močna, požrtvovalna; mati dela, se muči, prečuje noči, varčuje za otroka, preživi leta in leta v bedi, da življenje za otroka; a če je globoko verna, žrtvuje tudi otrokovo življenje zato, da reši dušo njegovo, kakor je žrtvovala hrabra Makabejka svojih sedem sinov. Marija je žrtvovala na Kalvariji svojega Sina zaradi našega zveličanja, da mi živimo.

Ali ni ta velika Marijina ljubezen do nas nam prvi vzor? Vseobsežna, usmiljena, ponižna, močna, požrtvovalna in sveta, nadnaravna bodi tudi naša ljubezen, ko izvršujemo dela krščanske ljubezni!

Ali pa ni ta velika Materina ljubezen do nas, Evinih otrok, predvsem tudi naša prva tolažba? Koliko človeških otrok je prišlo že samo na Brezje obupanih? Pa od podobe premile Pomočnice je sinil v njih dušo žarek milosti; prejeli so sv. zakramente in se vrnili veseli na svoj dom. Bratje, to je več kot mrtve oživljati! Nad Srcem Jezusovim ima še vedno oblast — naša ljuba Gospa presvetega Srca! Francoski katoličani obhajajo vsako leto dne 31. maja praznik Naše ljube Gospe presv.

Srca. Štirideset škofov je odobrilo ta častni Marijin naziv in sv. stolica je l. 1863. potrdila in z odpustki obdarila posebno bratovščino Naše ljube Gospe presv. Srca. Misijonarji presv. Srca vodijo bratovščino in dobivajo nešteto zahvalnih pism za izredno pomoč po Naši ljubi Gospej. To, kar hoče bratovščina doseči, storimo vsi, tudi če nismo vanjo vpisani; v najtežjih, obupnih dušnih in časnih zadevah in v skrajni sili, ko vse drugo odpove, se zapupno zatekajmo k Nji, ki ima ključ do zakladnice presv. Srca Jezusovega, in kličimo: »Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!« (100 dni odpustka vsakokrat. Pij X.)

Prava modrost.

Indijski kralj Tapsetin je imel med drugimi zakladi ogromno število knjig. Vedel je, da jih ne more prečitati; zato je ukazal, naj mu iz najboljših sestavijo kratek izvleček. Čez dolgo časa so mu sporočili, da je vsebina njegove knjižnice narkratko sestavljena, da pa obsega še vedno 50 knjig. Kralju je bilo tudi to preveč. Pomagal si je tako, da je naročil, naj mu iz teh 50 knjig oskrbe karmoč kratek izvleček ter sestavijo eno samo knjigo, ki bo vsebovala v skróčeni obliki vso učenost. Zdaj mu prinese dvorni služabnik, ki je bil kristjan, katoliški katekizem in pravi: »Tu so skupaj vsi nauki modrosti!«

Služabnik je pravo zadel; kajti v mali knjižici, v »katekizmu«, najde vsakdo vse one nauke, ki morejo človeka časno in večno osrečiti. Katekizem je najvažnejša knjiga za vsakega, ki mu je življenje — resnoba. Te knjige bi ne smeli pogrešati v nobeni krščanski družini, četudi so vsi otroci že odrasli in ne hodijo več v šolo. V njej je kratko sestavljeno božje razodetje, v njej najdeš točnih navodil za prejetje sv. zakramentov. Ta zlata knjižica te pouči o vrednosti in potrebi krščanskih kreposti, o lepoti milosti božje, o nesreči smrtnega greha. Kako žalostno spričevalo za hišo, če prihajajo vanjo razni časopisi morda celo pohujšljivi in proticerkveni — če najdeš tam knjige vseh strok in vseh vrst — knjige modrosti: katekizma bi pa ne bilo vmes. In koliko je danes takih hiš!

Predsednika francoskega senata, Trolong-a, ki je umrl l. 1869. so prištevali naj-

odličnejšim juristom. Pa je bil tudi poročen. Ko je bil na smrtni postelji in je videl, da se mu bliža smrt, je prejel lepo pripravljen sv. zakramente. Pri tej priliki je izustil sledeče pomenljive besede: »Ko je človek veliko čital, veliko študiral in dolgo živel, spozna, zlasti kadar se bliža zadnja ura, da je edina resnica v katekizmu.«

Te besede naj bi dobro pretehtali vsi, osobito pa taki, ki jim je brezbarvno ali pa veri protivno časopisje skoraj vso pamet zmedlo.

Naj navedemo še eno sodbo o katekizmu. Prišla je tudi iz peresa nekega Francoza, ki je pa bil precej svobodomi-seln, namreč iz peresa pisatelja in filozofa Jouffroy-a († 1842). Tako-le je zapisal:

»Poznamo malo knjižico, ki se iz nje otroci uče. Berite to knjižico — katekizem! Ta »ključ nebeških vrat« vam rešuje vsa vprašanja, ki belijo glave tudi učenjakom. Vprašajte kristjana, odkod je človeški rod, pa vam bo povedal. Vprašajte ga, kaj je njegov zadnji cilj, kako ga doseči? — Povedal vam bo. Vprašajte malega šolskega otroka, čemu je na svetu. Kaj ga čaka po smrti. — Ne bo dolžan odgovora. Povedal vam bo odlično, globoko resnico, ki jo morda sam dovolj ne umeva, a zaradi tega ne zgubi prav nič na veljavi. Vprašajte ga, kako je bil svet ustvarjen, kaj je njegov namen, kako so nastale rastline in živali, kako je Bog ustvaril človeka, zakaj so prisojene človeku razne stiske in težave, kakšno je naše razmerje do vse-

dobrega Boga . . . Vse to mu je več ali manj znano. In ko bo otrok kedaj dorastel, bo imel jasne pojme o svojih pravicah in dolžnostih, o odnošajih do svojega bližnjega in do cerkvene ter svetne oblasti, pa tudi o politiki; kajti vse to mu je jasno iz krščanskega nauka, iz katekizma, ki se ga je pridno učil in ga po potrebi še večkrat prebira.«

Karel, Štefan, Janez, Terezija, Angela! Boste-li tako dragoceno, zlato, sveto knjigo, ki so v nji rešene svetovne zagonetke, najvažnejša in najodločivnejša vprašanja za našo časno in večno srečo — boste-li to dragocenost v kot potisnili, ali proč vrgli? Ne, ne! Častno mesto, najodličnejše mesto v svojem stanovanju ji boste odkazali. Storite to, če še niste!

Pri „Mali cvetki“.

Dr. C. Potočnik.

(Konec)

Pred cerkvijo stoji na visokem kamnitem podstavku prav lep kip iz čisto belega marmorja, umetniško delo duhovnika-trapista o. Bernarda iz Solignyja. Predstavlja v čeznaravni velikosti našo ljubeznivo svetnico, oblečeno kot karmeličanko, s križem v roki.

»Poglejte,« me opozori moj tovariš, »kako pobožni romarji in domačini obsipljejo s cvetjem to preprosto redovnico!« In res sem zapazil okrog njenega spomenika vse polno posod s cveticami, ki so jih naši »Cvetki« darovali njeni častilci. Kako čudovito lepo spada med to belo in rdeče cvetje njen beli marmornati kip, in kako glasno pridiguje vsem mimoidočim . .

Stopila sva skozi cerkvena vrata. Neko posebno čuvstvo napolni človeka, ko zagleda pred seboj mladeniče in dekleta, može in žene, pa tudi duhovnike, zatopljene v pobožno molitev. Vsem se bere na obrazu le ena zaupna molitev: »Terezija, prosí za nas!« Ustnice ne govore veliko, zato pa tem glasneje utripljejo ganjena srca.

Po kratkem počehčenju Najsvetejšega odhitiva tudi midva proti stranski kapeli, kamor so bile uprte oči vseh pobožnih molivcev. Tu notri so položeni zemeljski ostanki v lepem relikviariju, to je torej biser in srce vsega Karmela. Pokleknila sva in molila.

Kapela je precej velika, od ostalega svetišča ločena z lepo izdelano železno ograjo. Tudi ko bi ne bil poznal življenja sv. Terezije, bi ga skoraj moral spoznati, če bi le s površnim pogledom preletel to njeno počivališče; tako se vse, kar je v kapeli, do zadnjega okraska strinja z njenim življenjem in njenimi čednostmi.

Prav na sredi je postavljen lep relikviarij (glej sliko v zadnji številki »Bogo-

ljuba« str. 113). Spodaj počivajo njene relikvije, nad njimi pa je pod steklom marmornat kip, ki predstavlja »Malo Cvetko« na mrtvaški postelji. Z eno roko se oklepa križa, v drugi drži razcvelo rožo. Na pokrovu opaziš trnje venec, ki priča, da tudi njeno kratko, mirno, samostansko življenje ni bilo brez trpljenja. Toda znala je trnje izpreminjati v cvetje, ker je Boga ljubila nad vse. Poleg relikviarija sta dva lepa angela iz belega marmorja, na vsaki strani eden. V rokah držita sveto pismo. Eden kaže na tale izrek: »Ako ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo«, drugi pa: »Modrost je podelil malim«. Na oboku, med kapelo in cerkvijo, je slikar vpodobil prizor, ki kaže, kako naš božji prijatelj blagoslavlja otroke. Nad njo pa se blesti napis: »Kdor se torej poniža kakor ta otrok, tisti je največji v nebeškem kraljestvu.«

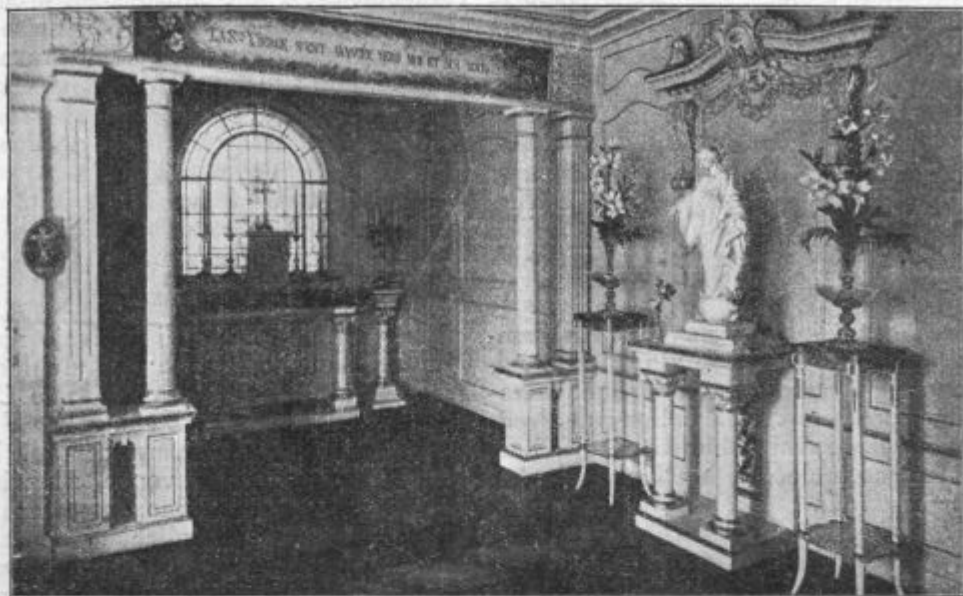
Še celo tlak v kapeli je pomenljiv. V raznobarnem marmorju so vdelane mozaiške slike, ki predstavljajo rože in lilije. Pravtako so vse stene okrog in okrog okrašene z lilijami in vrtnicami. Če dodaš tej sliki še ono cvetje, ki ga romarji namečejo skozi železno ograjo pred njen kip, skoraj že iz te zunanje podobe spoznaš vso lepoto njenega življenja. Pred to kapelico tako lahko moliš; in če bi te tudi hotela zmotiti kaka tuja misel: en sam pogled na Terezijo, v družbi angelov počivajočo, pa si spet s svojim srcem pri Bogu.

Prav poleg ograje sta postavljena dva oltarja, kjer imajo številni tuji duhovniki priliko za najsvetejšo daritev. Ta dan je ura šla že na poldne, pa sta še pristopila dva tuja škofa, častilca sv. Terezije.

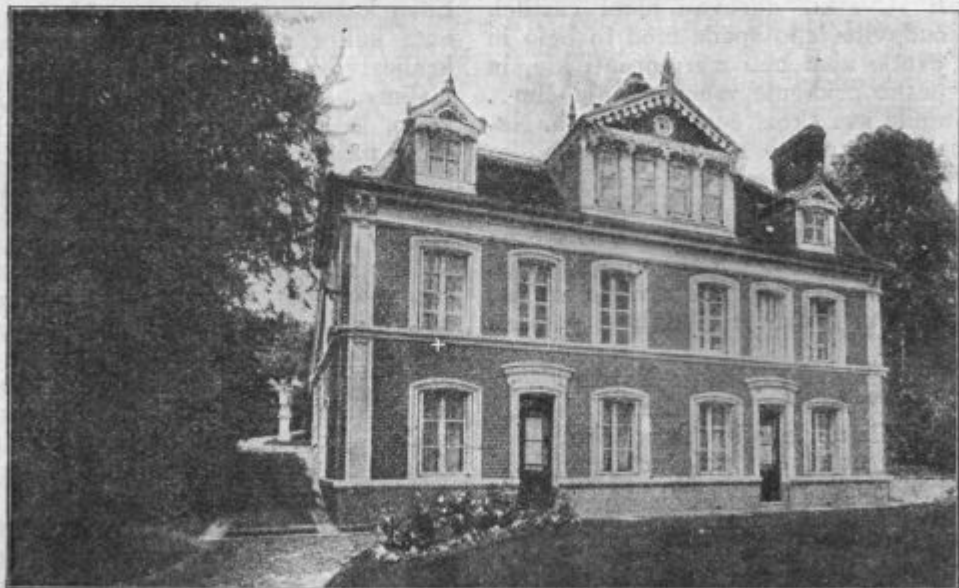
Po opravljeni pobožnosti sva s tovarišem pregledala še druge oltarje in sploh vse, kar je v cerkvi zanimivega. Posebno

lep je glavni oltar: krasna marmornata skupina predočuje našo svetnico klečečo pred preblazeno Devico, ki ji nudi poln prtič pestrega cvetja. Terezika jemlje cvet za cvetom in ga spušča na zemljo. Ali je

jakov iz Irske. Poslali so ga v zahvalo za dobrote, ki so jih med vojsko prejeht od Terezike. Američani so postavili oltar sv. Tereziji (starejši). Francozi iz Kanade so vzeli v svojo oskrbo kapelico sv. Jožefa.

Stanovanjska soba sv. Terezije D. J., spremenjena v kapelo.

Buissonnet — hiša, kjer je stanovala sv. Terezija D. J. pred vstopom v samostan.

mogoče lepše izraziti misel, kako »Mala Cvetka« iz nebes deli dobrote vsem, ki se ji priporočajo?

»Tudi stranski oltarji so zanimivi,« me opomni moj tovariš. »Tale, ki je posvečen sv. nadangelu Mihaelu, je dar vo-

Vidite, da res ves svet časti Malo Cvetko.«

Počasi so ljudje začeli odhajati iz cerkve, ker je poldne že odzvonilo. Tudi mi-dva sva si poiskala v restavraciji okrepčila za telesne moči.

Ko sva si po ne predragem kosilu na-

kupila razglednic in spominkov, sva šla pogledat še hišo, v kateri je svetnica stanovala pred vstopom v samostan (glej sliko!). Dober četrť ure je oddaljena od samostana. Nekaj časa se gre po glavni cesti, nato pa malo navkreber po ozki poti, med gostim drevjem in grmovjem. »Les Buissonnets« jo imenujejo Francozi. Ni to njena rojstna hiša, pač pa je v njej stanovala več kot deset let, ves čas, kar se je s svojim očetom preselila še kot otrok v Lisieux. Buissonnets je prav lepa enonadstropna hiša; vila bi jo imenovali po naše. Vedno ima vse polno obiskovalcev, tako da ni prav lahko dobiti dostopa vanjo. V hiši je še vse ostalo prav tako, kakor je bilo takrat, ko je živela v njej Terezika.

»Pri tej mizi je zadnjikrat večerjala s svojim očetom,« razlaga postrežljiva Francozinja, ki vodi obiskovalce po sobah. »Vse postelje, stoli, vsa oprava je še od takrat.«

Iz pritličja sva šla v prvo nadstropje, prav tja, kjer je bila njena soba. Izpremenjena je sedaj v kapelico, tako da duhovniki lahko mašujejo. Poleg vrat je postavljena podoba Matere božje, ki jo je Terezika tako častila. Opravila sva vsak kratko molitev in se umaknila drugim, ki so že čakali pred hišo. Po prijaznem vrtu okrog hiše, kjer je Terezija gojila svoje cvetke, se izprehajajo obiskovalci, molijo in počivajo utrujeni od poletne vročine.

»Stopiva še na pokopališče!«

Morala sva iti nazaj skoro do Karmela, nato pa ves čas po malo napeti poti kakih dvanajst minut, preden sva zagledala pokopališko ograjo. Za naše razmere je pokopališče precej veliko; leži na pobočju ne visokega hriba, odkoder je prav lep razgled po sosednih holmih in vaseh.

Vstopiva in kmalu stojiva pred grobom, ki v njem počivajo starši naše Terezike. Na grobu je postavljen velik križ iz granita; na njem so vklesane kratke svetopisemske besede: »Rod pravičnih bo blagoslovljen.« Kako jim je poplačala Terezika vsako solzo, vsako skrb, vsak korak! S kakšnim spoštovanjem hodijo mimo očetje in matere vsega sveta! Vse, kar je v zvezi s Tereziko, izpričuje, kaj vse premore dobra katoliška vzgoja. Pa je res! Od vzgoje v domači hiši je največ odvisno. Le prebirajte življenje svetnikov; skoro povsod bo-

ste videli, da so starši, zlasti še matere, naravnavale že prve korake na pot svetosti.

Za redovnice-karmeličanke je odločen na pokopališču poseben prostor. Vse je skromno in preprosto. Nekaj enostavnih lesenih križev z napisom redovnic, ki tukaj počivajo, je zasajenih v zemljo. Tu je bila prvotno pokopana tudi Terezika, in sicer od 4. oktobra 1897 pa do 26. marca 1923. leta, dokler njenega trupla niso izkopali in prenesli v samostansko cerkev. Takrat so odkopali tudi prst okrog njene krste in vse skupaj spravili na Karmel, tako da sedaj na tem pokopališču nobena stvar več ne spominja na svetnico.

Ob teh posetih so kaj hitro potekale popoldanske ure in treba je bilo misliti na odhod. Obiskala sva še enkrat — upam, da ne zadnjikrat — kapelico in vzdihnila k svetnici za vse, ki so se nama priporočali v molitev.

Že je začel mrak padati nad mesto in prve zvezde so se prikazale na obzorju, ko sva na kolodvoru pričakovala vlaka. Razumljivo, da sva se menila o tem, kar sva videla in občutila ta dan.

»Njej je bilo lahko,« meni tovariš, »ko je živela v samostanu. Vsi pa tega ne zmoremo.« — »Tudi ni potrebno,« mu odvrnem, »saj se posvetimo lahko povsod. In prav tega nas uči življenje sv. Terezije D. J., da svetost ne obstoji v kakih izrednih delih, ampak v vestnem izpolnjevanju stanovskih dolžnosti. Te pa lahko vestno izpolnjujemo v vsakem stanu. Križem pa se nikjer izogniti ne moremo; tudi Terezika je morala dosti trpeti. Sicer se pa vsaka duša očisti šele v trpljenju, in tu se preizkusi prava pobožnost. Ljubimo Boga nad vse, delajmo, trpimo radi Boga, pa hodimo po poti, po kateri je hodila Terezika. Kogar pa Bog kliče v samostan, se seveda volji božji ustavljati ne sme!«

Iz daljave se je začulo hropenje železniškega stroja; še malo in vlak se je ustavil na kolodvoru. Nekaj potnikov je izstopilo, drugi smo se porazgubili po vozovih. Še en pogled na ljubeznivo mesto, na tiho pokopališče. Še ena prisrčna prošnja: Sveta Terezija D. J., prosí za nas! — in vlak je odhitel proti Parizu.

Da bi še po naših Marijinih vrtovih rastle Terezije, svete, čiste, polne ljubezni božje, zato prošni Terezija presrečna!

Tereziji v svetniški slavi.

Bujno cvetje maja je odelo
prvikrat svetniški tvoj oltar,
luči majske bajno pozlatile
tvoje krone so prelestni čar.

Angel si bilà, ti mala cvetka,
čuli tvojih kril smo le zamah,
videli odsev deviške duše,
dvigajoče se nad zemski prah

Le zato prišla si k nam v nižavo,
da začrtala si pot navzgor,
pot ljubezni, malih tihih žrtev,
da ljubečih duš blesteč si vzor.

Lilij si prišla iskat na zemljo,
serafov za Jezusov oltar,
da jih najdeš, siplji rož nam doli,
neti v nas ljubezni božje žar!

Ti, ljubezni svete mučenica,
cvet dehteči karmelskih vrtov,
bodi nam Terezija svetnica
naših dni veselje, blagoslov!

M. Elizabeta.

Iz življenja bl. Janeza Vianneya.

(1786—1859).¹

Dr. Janez Ev. Solnce, Rim.

I.

Janez Marija Vianney se je rodil 8. maja 1786 blizu Lyona na južnem Francoskem. Bil je sin ubožnih kmetijskih staršev. — Imel je izvrstno mater. Ko ga je že v zadnjih letih življenja nekdo blagrovat zaradi njegove velike ljubezni do molitve, je rekel: »To imam od svoje matere. Bila je modra žena.« — O svoji mladosti je rekel nekaj mesecev pred smrtjo: »Kako srečen sem bil takrat, ko nisem imel drugega, kot pasti tri ovce in oslička. Takrat sem mogel k Bogu moliti, kolikor mi je srce pozelelo.« — Otroško-vdane ljubezni do Marije Device se je učil že na materinem naročju. Pozneje je rekel sam: »Ne spominjam se več dneva, kdaj sem jo začel ljubiti.« — Ko je šel prvikrat okopavat očetovo njivo, je bil na večer jako truden. Drugo jutro je pa vzel s seboj majhen kip Preblažene. Postavil ga je nekaj korakov od mesta, kjer je začel kopati. Potem je pa med delom zaupno upiral oči vanjo; ko je zatopljen in zamišljen v Marijino podobo prikopal do Nje, je kip prestavil dalje in tako mu je ta dan šlo delo bolje od rok nego starejšim bratom.

II.

Ko mu je bilo 19 let, se je vse tako ugladilo, da je mogel oditi v šole. Bil je živahnega in za zunanje opravke bistrega

duha, a ker je z učenjem prekasno začel in ni imel prave podlage, mu je šlo v šoli težko. Mnogo se je moral premagovati in mnogo je molil. Ko pa mu je bilo enkrat prav hudo, je hotel oditi iz zavoda k svojemu očetu. A učitelj ga je ljubeznivo ustavil: »Kam hočeš moj sin. Ostani! Saj veš da bi te oče rajši doma imel kakor v šoli pustil. Če te bo videl tako otožnega, te ne bo pustil nazaj in potem: Z Bogom duhovski stan.« In zopet se je premagal. Ostal je in šlo je dalje.

Da je Vianney dosegel svoj visoki poklic, mu je v prvi vrsti pripomogel njegov domači župnik. Sveti in modri mož mu je bil pravi oče.

III.

Z 32. letom je postal Vianney župnik v vasi Ars. Tu je trpel in delal 42 let. Pozneje je rekel: »Če bi bil ob svojem prihodu v Ars naprej vedel, kaj me je vse tam čakalo, bi bil na mestu umrl.« A tako je lepo prenašal težo posameznih dni, bolje rečeno, posameznih trenutkov — in vse se je krasno izteklo.

Ko je prišel v Ars, so bili njegovi verniki mehkotni lahkoživci, ki so po veseljah izgubljali svoje življenje. Župnik je odločno zastavil vse svoje zmožnosti, da bi jih pripeljal na pot strahu božjega. Neko nedeljo jim je govoril: »Medtem ko spravljate ob nedeljah s polja seno in žito, vozi

¹ Slovesnost proglašenja med svetnike dne 31. maja t. l. (Glej obvestilo med novicami »Po domovini«.)

hudobni duh vaše duše v pekel.« A čez 7 let, ob jubilejnem letu, je že mogel pohvaliti svoje občane: »Ars ni več Ars. Še nikjer nisem videl toliko pripravljenosti za vse dobro kot tukaj.« S čim je dosegel tak uspeh? Ko je nekoč prišel k njemu neki duhovnik in mu tožil, da ne more pripraviti svojih vernikov na dobro pot, mu je rekel Vianney: »Ali ste pa tudi zares vse poskusili? Ali ste se postili zanje, dajali miloščino, molili?« Tako je namreč sam delal.

čiti. Ob takih mučnih trenutkih je molil: »Moj Bog, rad ti darujem kako uro spanja za izpreobrnjenje grešnikov« — in takoj je bilo vse mirno. V drugih nadlogah pa je rekel: »Srečen sem v prepričanju, da je križ dar, ki ga da Bog svojim prijateljem. Za ljubezen do križa in trpljenja moramo moliti, potem bo vsaka težava sladka. To sem sam skusil tekom 4 ali 5 let. Mnogo so mi nasprotovali in me žalili. O ja, imel sem skoro več križev kot sem jih mogel nositi; a takrat sem začel moliti

Spomenik sv. Terezije D. J. v mestu Lisieux.

Notranjščina karmel. cerkve z oltarjem sv. Terezije D. J.

Mnogo skrbi mu je pripravljala sirotišnica, »hiša Previdnosti«, ki jo je ustanovil za vzgojo zapuščenih otrok. Še več bridkih ur pa mu je prineslo obilno obrekovanje. Zakaj pa ga ljudje niso pustili v miru? Malo iz nevednosti, malo iz zavisti. Takrat so namreč že prihajali romarji iz vseh strani v Ars, da bi videli, slišali svetega moža, da bi se spovedali pri »svetniku«. Čez 35 let ga je tudi utrujal hudobni duh, da se marsikatero noč ni mogel spo-

za ljubezen do križa, pa sem postal srečen. Rekel sem si: prav zares, ni je druge sreče kot je ta ... Nikoli ne smemo gledati, odkod pridejo križi, ker vsi so od Boga. Jaz sam nam daje ta sredstva, da bi mogli pokazati svojo ljubezen do njega.«

Pridige župnika Vianneya so bile preproste in nazorne. Govoril je n. pr.: »Sv. Duh nas vodi, kakor pelje mati svojega dveletnega otroka za roko, ali kakor vodnik vodi slepca. — Sv. Duh počiva v duši

pravičnega; kakor golob v svojem gnezdu, tako neguje in goji dobre želje v čisti duši. — Sv. Duh je kakor vrtnar naših duš.« »Križi v žarkih ljubezni božje so kakor trnje sveženj, ki ga sežge ogenj, da postane pepel. Trnje je sicer trdo, a pepel je mehek. — Kdor ne ljubi križa, se bo morda še rešil, a gotovo bo le majhna zvezda na obzorju. — Križi so na poti v nebo kakor močan kamenit most čez reko; kristjani, ki ne trpe, gredo preko reke na slabem mostu, kakor na niti, ki se utegne vsak čas utrgati pod njihovimi nogami.« »Molitev je kakor dišeča rosa. — Čim več molimo, tem več bi še radi molili. Kakor ribe, ki najprej plavajo po površju, potem pa se spuste v globino, tako se spusti duša v globine in se izgubi v sladkem pogovoru z Bogom. — Otroci moji, če se zbudite ponoči, stopite naglo v duhu pred tabernakelj in recite Zveličarju: Tukaj sem, o Gospod; jaz te molim, jaz te hvalim in z angeli ti hočem delati družino.« — Nekoč je rekel: »Če bi oznanil onim pogubljenim, ki že dolgo gorijo v peklenškem ognju: 'Sedaj bomo postavili pred peklenška vrata duhovnika in kdor se hoče spovedati, bo smel oditi.' Kaj mislite, da ne bi vsi priznali pred duhovnikom tudi svojih najgrših pregreh? Toda nesrečniki nimajo več časa za to; nam pa ga še daje božje usmiljenje.«

Taki so bili njegovi govori v onem času, ko je bil tako zaposlen z ljudmi, da ni imel nitj ure prostega časa zase. V spovednici je moral sedeti skoro po cele dneve, tako da so mu udje kakor ohromeli in so ga možje večkrat nesli iz spovednice

na dom, ali pa so mu morali vsaj delati pot med gnečo ljudi, ki se je stiskala proti njegovi spovednici.

Vianney si je želel nebes. Nekoč je vzkliknil: »Koliko časa bom še moral prebivati med grešniki! Kdaj bom že prišel med svetnike!« Poudarjal je rad: »Dober kristjan bi moral imeti vedno domotožje po nebesih.« A dragi Bog ga je obdržal na zemlji, dokler je še mogel delati v prid ljudstvu. Šele kot starček, v 74. letu se je smel preseliti med angele. Njegovi zadnji trenotki so bili mirni in skromni kakor njegovo življenje. L. 1859. v poletju je oslabil. Ko je šel po stopnicah doli, se je večkrat onesvestil. Ko je zopet, kakor po navadi, 16 ur spovedoval, se je nazaj grede v svoje stanovanje zgrudil. Vzkliknil je: »Ne morem nič več. Grešniki bodo grešnika ubili.« Ko so hoteli poslati ob eni ponoči po pomoč, je rekel: »Ne nadlegujte nikogar; ni vredno. Mislim, da je moj ubogi konec tu.« Ko so mu rekli: »Sv. Filomena bo vam zopet izprosila zdravje«, je odgovoril: »To pot ne.« Nato so ga prosili, naj sam moli za svoje ozdravljenje; a odmajal je z glavo. Po sv. poslednjem olju jim je odgovoril na vprašanje, če še česa želi: »Pozabili ste mi dati vesoljno odvezo.« Končno je še enkrat blagoslovil svojo župnijo in zaspal v Gospodu vprav ko je duhovnik molil: angeli božji naj mu prihite nasproti in ga pripeljejo v nebeški Jeruzalem. — To je bilo 4. avgusta 1859. — Osmega januarja 1905 je bil prištet med blažene in te dni ga bomo smeli častiti kot svetnika nebeškega.

Odpri se nam!

Božje Srce,
globlje kot morij globina,
širje kot stvarstva širina,
ti se odpril

Vate vložimo vse svoje gorje,
svoje bridkosti, tihе solze,
v tebi je mir in tolažba.

Božje Srce,
naše sedanjosti sprava,
naše bodočnosti slava,
ti se odpril

Vate naj žitje se naše izljie,
v tebi naj duša se naša spočije,
v tebi naj večno ostane.

Božje Srce,
blažje kot srca vseh blagih,
dražje kot misli vseh dragih,
ti se odpril

Vate pogreznemo kapljico sreče,
ki nam nad reko bridkosti trepeče,
v tebi bo sreča nam slajša.

SPOMINU POKOJNIH

Spominski cvet M. Kerubini Rihar na grob.

(Umrla na veliki petek leta 1925. v uršulinskem samostanu v Ljubljani.)

Vsako človeško življenje je globoka skrivnost. Docela ji ne pridemo do dna v tem življenju nikdar; vendar pa se nam najbolj razjasni tedaj, ko prehaja zemsko življenje v posmrtno, ko gledamo na prehojeno pot tistega, ki nas zapušča. Ob smrti razumemo in cenimo človeka najboljše. Ob taki ločitvi je tudi bilo, ko so mi vstale v duši te misli.

Visoko gori na strmji pečini raste cvet. Le solnčni žarki pridejo do njega; njim se odpira, v njih se razvija in živi. Človek se mu ne bo nikoli približal, ne bo se naslajal ob njem, ne bo ga utrčala njegova roka. — Pa čemu nežno, prelestno cvetje po trdih, nepristopnih pečinah? Saj ne bo nikogar razveseljevalo! Nikogar? O pač! Isto oko, ki počiva na bujni roži sredi razkošnega vrta, objemlje z enako ljubeznijo tudi samotni cvet na visoki skalini, božje oko gre preko vseh ustvarjenih bitij. Zanj se oblači zemlja leto za letom v cvetno odelo, v Njegovem dihu živi sleherna bilka, Njega poveličuje najpestrejša in najskromnejša cvetka. In zdi se mi, da je neprimerno lepša usoda onega cvetja, ki ne služi nikdar človeškim koristim, ampak živi in usiha le Zanj, ki daje in oblikuje življenje.

Samo podoba za misel mi je to.

Kot samotni gorski cvetovi so mnoge duše med svetom. Daleč proč so od življenja, ki polje po širokih cestah; le v žaru božjega očesa se odpirajo, v topli luči, ki prihaja od zgoraj, se razvijajo. In komu, čemu žive? Ne materialni koristi človeštva, ne lastni udobnosti; Njemu žive, samo v Njem in Zanj, ki je izvor in cilj življenja duš. Ali ni to življenje najpopolnejše, najsrečnejše in najlepše? In tako življenje je bilo tudi tvoje, draga sosestra!

Pa mi je prišla še druga misel. Božje oko gleda na nas, prodira skozi vidni svet v kraljestvo duha, se potaplja v človeške duše, ki so odsev njegovega lastnega bitja. Najsvetejši gleda v nesmrtno duše člove-

ških otrok! Umazana reka strašnih grehot se preliva po tem notranjem kraljestvu, v nji se kopljejo milijoni človeških duš. O, in če je že za naše motne oči pogled v svet greha tako strašen, da ga s studom odmikamo od njega, kaj mora biti ta pogled šele za najčistejše božje oko? Pa glej svetlih plamenčkov sredi temelj! Tudi teh je tisoče in milijone. Človeške duše so to; solnčni žarki božje milosti se lomijo v njih, zato so vse čiste, blesteče. O, če gledamo v ta dvojni svet, v svet greha in v svet čistih duš, potem zaslutimo, kaj je vredna ena sama čista duša pred Bogom; zaslutimo, s kakim neskončnim veseljem se obrača k njej, ker vidi v njenem čistem zrcalu podobo svoje večne lepote. Če tako gledamo, razumemo tudi bolje skrivnost božjega usmiljenja in ljubezni, v katero ogrinja človeški rod kljub pobesnelosti peklenških moči, ki divjajo v njem. Vemo, da ti žarki plameni čistih človeških duš odganjajo noč božje jeze z zemlje. Pa če spoznamo vse to, ali ne bomo drugače sodili, drugače merili vrednosti posameznika? Ko se nam bo kje odkrila lepa duša, če bomo dvignili zastor in pogledali malo vanjo, pa bomo prepričani, da je tisti, v katerem biva, otrok božji, da je večji in plemenitejši kot dolge vrste onih, ki gredo glasno in ponosno po širokih življenjskih cestah, pa naj je ta prvi tudi samo reven berač. Pred notranjo lepoto se bomo uklonili, ker je ta edino prava, in je svetel anđel vsak, ki je odet vanjo.

In tudi nalogo lepih duš si vršila, draga sosestra! Ko si odšla v večno Lepoto, naj bo jasni plamen tvoje duše »goreč atom v ognjenem morju božanstva, ki gori, pa ne zgori«, kot je rekel Jezus svoji ljubljenci Benigni Consolati. Nam pa izprosi milost, da ne ugasnejo naše svetiljke, in kjerkoli vidiš na zemlji dušo v lepoti božje milosti, prosi Njega, ki je luč sveta, da ostanejo ti plameni živi v moči Njegove ljubezni.

Al. Strupi:

Kakor velika žrtev . . .

(† Kaplanu Avg. Severju v spomin.)

Ko sem ga videl prvič — pred petimi leti sva se z rajnim Avguštinom sešla v semenišču — sem z občudovanjem in nenavadno spoštljivo zrl krepko njegovo postavo. Sama moč in sveža mladost mu je žarela na rožnatih licih. Pod njegovimi krepkimi koraki so odmevali semeniški hodniki, da se mi je budila misel: prišel je v semenišče, da se napije njegova moč, posebno um in srce, veliko, veliko učnosti in svetosti in da pojde potem po svetu, kakor gre skozi svet le velik mož, ki pušča za sabo povsod sledi in sadove svojega dela. Tako so se mi ustvarjali v duši vtisi o Avguštinu, tako krepkem in toliko obejšajočem bogoslovcu.

Veliko zdravja in obilo telesnih in še več duševnih moči je prinesel prijatelj Avguštin v semenišče. Gimnazija mu je vsestransko razbistrila njegove duševne zmožnosti. Gotovo je lahko pomislil ob maturi nazaj na osem gimnazijskih let in si tiho dejal: le dneva nisem zamudil. Ne morem si misliti, da bi se rajni Avguštin kje drugod naučil tiste neverjetne vestnosti, ki smo jo občudovali pri njegovem bogoslovnem študiju. S kakšnim veseljem se je lotil bogoslovnih nauk, ko mu je bilo končno po mnogih ovirah vendarle dano, da je slekel vojaško suknjo. In še celo tista leta, ko je branil domovino z orožjem v roki, ni pozabil, da je njegova življenska dolžnost izobrazba; zato ni knjige nikdar odložil. V vseh bridkosti in naporih vojne službe in v največjih nevarnostih na sovražni fronti je iskal novega znanja in pridno študiral. In ko mu je nemilo italijansko ujetništvo za več kot eno leto podaljšalo vojno trpljenje in ločitev od domačih in šole, je iskal tolažbe le v knjigah. Koliko nam dajo naše šole tako vestnih in ukaželjnih zgledov, kakor ga občudujemo v Tebi, rajni Avguštin! Kje najdeš mladega človeka, ki tako resno gleda na svoje stanovsko delo! Škoda, velika škoda, da si omahnil v naročje smrti! Kdaj zraste zopet kdo, ki Te bo vreden in Tebi naslednik?

Od vseh strani smo se zbrali v semenišču v idealnem in veselem navdušenju, da posvetimo svoje mlade moči Kristusu in neumrljivim dušam. Zato se mi zdijo lepi spomini na semenišče, ker smo prišli tja s tako brezmejnimi pričakovanjem. Kako bi bili prišli kot apostoli h Kristusu, vsemo-

gočnemu Bogu, tako smo upali, da se v semenišču izpolnijo vse naše velike želje. Mislili smo, da so naše želje skoro prevelike, ko smo hrepeneli po globokem in širokem znanju, da bi Boga spoznali in vzljubili, da bi uzrli pot, ki vodi k Bogu, da bi hodili po njej in za sabo po njej vodili še cele črede. O, kako smo hrepeneli, da bi vse to našli v semenišču! Povsod smo iskali Boga, njegovo resnico in milost in kraljestvo njegovo med nami, zato smo s takim veseljem študirali bogoslovne nauke. In še vse več so bila pripravljena sprejeti naša srca. Kolikokrat nam je segla v srce beseda našega duhovnega vodnika in očeta, ki nas je budila k čednostim duhovnika. V svojem mladostnem navdušenju smo bili voljni vse storiti, da bi rastli v čednostih. Da bi bilo naše srce potrpežljivo in usmiljeno, da bi bilo čisto in vztrajno in polno ljubezni božje, da bi tudi bližnjega neutrudljivo ljubilo. Tako veliko in še vse bolj nepopisno je bilo naše hrepenenje.

In ko si stopil Ti med nas, dragi Avguštin, in med nami zaživel z vsem svojim duševnim bogastvom, si odkril pred nami svojo veliko dušo. Videli smo, da iščejo Tvoje oči še lepšega vzora duhovnika, zato Ti je šel pogled za Tvojimi mislimi, ki so bile pobožno pri Bogu. In zdaj razumem Tvoje oči, s katerimi si objemal križ ali sv. hostijo. Tvoje oči so prosile: »Ti, ki si duhovnikom, tvojega Srca častilcem, obljubil obilne sadove v božji službi, prosimo, napravi nas vredne delavce v svojem vinogradu, v resnici ponižne in krotke, ponižnega in potrpežljivega duha, tako goreče v tvoji ljubezni, da tega ognja ljubezni ne nemo budit in gojiti v srcih vernikov.« In ko Te tako premišljam, vidim, kako si nas druge prehitel v svojem čistem in gorečem hrepenenju. Višje si zastavil svoj cilj kot mi, tvoji tovariši, kakor da si zaslišal Kristusov klic Petru: »Pelji na globoko!«

V tvojem zgledu je zaživel pred nami duhovniški vzor, kateremu si se tako hitro bližal, zato si bil pred drugimi svojimi tovariši vreden postati duhovnik Gospodov. Nikdar nisi zapustil Gospoda v tabernaklju. Vedno si bil pred njim na kolenih. Kakor večna luč si nas vabil še druge k molitvi in češčenju svetega Boga. Pri Jezusu si zajemal iz neusahljivih virov: a učil si se potrpežljivosti, njegov križ Ti jo

je oznanjal. Rastel si v apostolski gorečnosti za duše, ki si jo črpal iz evangelija. Najlepše si se razvijal v nesebični ljubezni do bližnjega, da si bil pripravljen vsem postati vse. Še Te vidim, kako si bil vsakemu na uslugo, pripravljen pozabiti popolnoma svoje potrebe in čutiti le za bližnjega. Kakor velika žrtev se mi dozdeva Tvoje življenje. Tako popoln si zrastel pred nami, predobri naš prijatelj, zato smo Te vzljubili in še več — spoštovali smo Te.

To so moji spomini nate, naš rajni Avguštin, ki naj se izlijejo kakor vdana molitev za blagopokojno Tvojo dušo. Ko sem zrl v Tvoj mrtvaški obraz, sem začutil, da božji mir in pokoj počiva na Tebi, kakor da je utešil Tvoje goreče hrepenenje, ki si tako kmalu prišel od zemeljskega truda k počitku. Na svetu so bili drugi deležni sadov Tvojih čednosti, zdaj pa Ti je dal Gospod sedež na desnici svojega Očeta.

Za njim!

(Roman iz Kristusovih časov. — Prevaja iz nemškega P. P.)

V.

Kakor je bil mladenič Simon sklenil, tako je storil: napotil se je proti Herodovi palači, da zatoži Janeza Krstnika.

Herodova palača je bila zidana iz ogromnih kamenitih skladov in je bila bolj podobna trdnjavi kot kraljevemu stanovanju. Ves grič, ki je na njem palača stala, je bil rodoviten vrt, od vseh strani obzidan z visokim zidovjem. Na južni strani je kipel v nebo mogočen stolp z malimi linijami v pritličju. To je bila ječa za hudodelnike.

Simonu se je posrečilo, da je prišel mimo prve straže neopažen na vrt. Kmalu je izginil v senci palm, jelk in terebint. Žive duše ni bilo na vrtu; nikogar ni bilo, da bi ga bil vprašal, kje vodi pot do kraljevih soban in če kralj sploh vzprejema. Šel je dalje v notranjost in prišel do vrtno lope, ki je pred njo stala mlada deklica in nabirala cvetice, da jih povije v šopek. Ker je bila sklonjena v levkoinj grm, ni zapazila prišleca. Ko jo je vzdramila njegova stopinja, se je ozrla in obstala začudena.

»Kaj hočeš, tujec?«

»Povej mi,« je rekel Simon, »ali si morda iz kraljevega dvora? Kralja iščem.«

»Kralja iščeš? Pred njegovo hčerko stojiš! Jaz sem Saloma. A kako prideš sem? Ali veš, da visi tvoje življenje na niti, ako te zapazi straža in vidi, da si stopil na kraj, kamor noga tujca ne sme stopiti?«

»Nič se mi ne bo zgodilo,« je rekel Simon samozavestno, »kajti važne reči imam sporočiti kralju in kraljici. — Povej mi torej, kje ga najdem.«

»To ti povem takoj. A tudi mene mika, da bi izvedela, kake novice prinašaš.«

»V puščavi je mož iz Eseje, ki mu pravijo Janez. Za preroka ga imajo; a silno hude besede govori zoper kralja in kraljico. Zato sem prišel, da ga zatožim; kajti sam sem ga slišal.«

»Čula sem že o njem,« je rekla Saloma, »a te sreče še nisem imela, da bi ga videla in slišala. Ker — povem ti — da tega moža spoštujem, dasi ga ne poznam. On ima pogum, da resnico pove; kajti res je, kar je povedal o mojem očetu. Moj oče je grešnik in živi pohujšljivo.«

Simon je osupnil. Menil je, da bo v Salomi dobil zaveznico zoper Janeza, pa se je deklica takoj postavila na stran preroka. Čudna družina, kjer otrok nastopa kot tožnik čez lastne starše! Mislil je nekaj odgovoriti, pa je postal pozoren na starega moža, ki je prihajal po vrtu proti njemu. Komaj se je starec približal za deset korakov, so se na njegovo znamenje pojavili oboroženi vojaki ob njem in so z nastavljenimi sulicami navalili na Simona. Molče in brez usmiljenja so ga zvezali in odpeljali proti kraljevemu poslopju.

Sedaj se je vzdramila Saloma in stopila za starcem, rekoč:

»Kdo te je pooblastil, da si dal tega človeka zvezati?«

»Ali ne veš, da se tvoj oče boji zate in te varuje kot punčico svojega očesa?« je odgovarjal starec. »Kako morem jaz dopustiti, da se na samem pogovarjaš s tujcem, ko vendar kar mrgoli ogleduhov in zarotnikov v naši deželi?!«

»Dobro,« reče Saloma, »toda strogo ti prepovem tujcu storiti kaj žalega, preden jaz govorim z očetom kraljem. Mož je prišel z važnimi novicami in hoče, da ga kralj zasliši.«

Starec je obljubil. Odšel je za vojaki, Saloma pa je hitela po stranski stezi, da najde očeta.

Herod je imel poslanike kralja Areta pri sebi in ni utegnil govoriti s Salomo. Zato je Saloma šla do kraljice, in ta je takoj dala povelje, da Simonu odzamejo vezi in ga pripe-

ljejo pred njo. To se je tudi zgodilo. Simon je stal naenkrat pred ženo, ki je morala imeti kakih osemindeset let, a je bila i po obrazu i po postavi še mladostna. Oblečena je bila razkošno in vse okrog nje je dišalo po rožnem olju.

»Po kaj si prišel, tujec? Odkod si?« ga je nagovorila ne kaj prijazno.

»Izraelec sem,« je rekel Simon, »prišel sem, da ti zatožim krivega preroka, ki mu je ime Janez in ki pridiguje ob Jordanu. Javno obrekuje tebe in kralja in vaju imenuje prešuštnika.«

»Čula sem že o tem,« je rekla Herodijada, »a nisem skoro mogla verjeti tej predrznosti. In Herod tudi ne. Zdaj pa, tujec, boš šel pred Heroda in boš na svojo glavo pričal o preroku. Če si govoril resnico, bo umrl on; ako ne, gre za tvojo glavo.«

Hitela je po hodnikih naprej, Simon za njo. Kmalu sta vstopila v kraljeve sobe. Herod je med tem že dokončal pogovor s poslaniki.

»Ali si že slišal, kralj?« je sikala Herodijada razburjena. »Toda zapovej, da ti ta človek sam poroča o tem. Izraelec je in sam je slišal, kaj govori laži-prerok ob Jordanu.«

»Govori!« je velel kralj Herod.

»Prerok ob Jordanu je javno govoril zoper tebe in te imenoval grešnika in prešuštnika —«

»Lažeš!« je zakričal Herod.

»Sam sem ga slišal!«

»Kje je sedaj nesramni obrekljivec?«

»Tam kjer se Jordan izliva v Sodómsko jezero.«

Herod je jezno udaril na kovano ploščo

in vojak stotnik je vstopil ter obstal par korakov v razdalji, pričakujoč povelja.

»Ob Jordanu pridiguje Janez, ki ga imenujejo Krstnika in preroka. Ni pa prerok, ampak ljudstvo draži zoper mene. Zato vzemi vojakov, da ga pripeljete predme — in to še danes. Ta tujec tukaj pa ostane pod varstvom dotlej, da se izkaže, ali je govoril resnico ali ne. Opravi! si!«

Stotnik se je poklonil, Simona pa sta odpeljala dva trabanta in ga zaprla v stolp, toda tako, da je bil z vsem preskrbljen. Tudi soba je bila bolj podobna ugodnemu stanovanju, nego ječi. Okno je bilo obrnjeno proti vzhodu in lep pogled čez ravnino tja do roba puščave se je nudil Simonu. Toda ni se mu ljubilo ne jesti ne piti, četudi so bile dobre jedi postavljene predenj. Od vsega, kar je videl in slišal, je bil truden, tako da se je zleknil na ležišče in trdo zaspal. Mrak se je že delal, ko se je zbudil in stopil k oknu. In glej: četa vojakov se je bližala gradu, sredi med njimi pa je stopal — odločno in pokonci — v volovsko kožo zavit prerok ob Jordana — Janez Krstnik.

Kmalu nato je prišla Herodijada z vojakom stražnikom in mu naznanila, da je prost, zato ker Janez Krstnik je vse priznal in ni tajil.

Simon je bil prost; a nekam s čudno težkim srcem je zapuščal kraljevo poslopje. Niti besede Herodijade, ki je rekla: »Pripomogel si, da je prišla resnica do ušes kralja« — ga niso mogle pomiriti. Zdelo se mu je, da njegovo ravnanje vendarle ni bilo moško... Vso pot do doma se ni mogel iznebiti misli, da je nastopal kot ovaduh, ki mu je na tem, da se zmaščuje nad nasprotnikom.

(Dalje.)

Versko-prosvetne iskre.

Se se dobe junaške osebe. V Monakovem je nedavno umrla grofinja Tattenbach, ki se je posebno pridno udejstvovala na polju dobroteljnosti. Mlada gospa je živela kar moč zgledno in sveto. Zapustila je štiri otroke, kar ji je najbolj grenilo ločitev od sveta. Dala jih je poklicati k sebi na kliniko, pa jim je takole govorila: »Ljubi otročiči! Izročim vas nebeskemu Očetu; vaša mati vas ne pozabi.« V življenju je prav posebno častila Žalostno Mater božjo; zato je pa zadobila milost, da je bila v trpljenju tako junaška in voljna. Zabrnila je kljub strašnim bolečinam vsako vbrižgavanje in polajšanje. »Hočem,« tako je rekla, »pri polni zavesti izpregovoriti svoj consummatum est (dopolnjeno je). Veselim se, da morem iti k Jezusu.« Zadnje besede njene

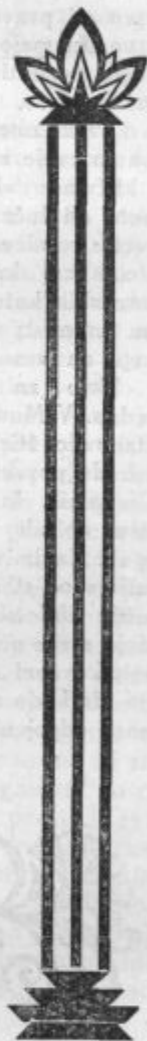
so bile: »Glej, dekla sem Gospodova; zgodi se po tvoji volji, ne po moji volji!«

»Vse, kar skruni nedeljo ali zadržuje njeno posvečevanje« — prepoveduje tretja božja zapoved... Danes bi bilo treba to določbo tretje zapovedi v spomin poklicati osobito raznim športnikom in športnim društvom, ki svete dneve izrabljajo povečini le za šumne prireditve in za kričava razveseljevanja dostikrat tudi ob dopoldanskih urah, ko so drugi verniki pri službi božji. Na Badenskem je minister za notranje zadeve sam izdal postavna določila, ki točno urejajo posvečevanje nedelj in praznikov. V teh določilih pravi, da se je osobito pri nedeljskih športnih prireditvah izogniti vsemu, kar ovira službo božjo ali pa

žali verski čut prebivalstva. Podobne ukaze imajo tudi po drugih deželah v Nemčiji. Pri nas so pa n. pr. lani vprav na dan birmovanja in med glavnim dopoldanskim opravilom sredi Ljubljane dirkali in divjali neki napol oblečeni mladi ljudje ter motili praznično razpoloženje, ne da bi poklicani činitelji vmes posegli.

Čudni »prijatelji mladine«. Po ljudskih in meščanskih šolah v republiki Avstriji se opaža tuintam med mladino — tako beremo — neko

drugov, drugih knjig pa da ne smejo v roke jemati; da morajo njih otroci pridno obiskovati prireditve, govore in predavanja rdečih udruženj i. dr. — Značilno je za rdečega duha teh »prijateljev otrok«, da v svojih pravilih nimajo niti besedice za vzgojo lepih kreposti mladinskih. Kako daleč sega tiranstvo teh »osrečevalcev« mladine, je bilo razvidno iz predlanske razstave v Monakovem, kjer so bili med prepovedane knjige uvrščeni tudi ka-

Kip presv. Srca Jezusovega v Paray-le-Monial.

držno obnašanje. To je večinoma posledica vzgoje, ki jo širi rdeča družba »prijateljev otrok«. Smoter tega društva je tak, da mora ubiti v otroku vse versko čuvstvovanje in življenje. Društvo zavezuje starše, da morajo n. pr. 1. svoje otroke varovati pred »klerikalnimi« zvezami in organizacijami; 2. da morajo njih otroci uporabljati knjižnico rdečih so-

toliški katekizmi! Tako leze naš svet stopnjo za stopnjo v zlo. Ista nevarnost preti — vsaj po mestih in industrijskih krajih — tudi naši mladini. Kaj storiti? Poznamo samo enega, ki zasluži v polnem obsegu naslov Prijatelj otrok: božji Zveličar je oni prijatelj, ki mu moramo pošiljati mladino, da jo ne pokvarijo pohujšljivci in zapeljivci. Dva pomočka ima-

mo, ki prideta tu v prvi vrsti v poštev: Zgodnje in pogostno sveto obhajilo in pa češčenje presv. Srca Jezusovega. Bolj ko se sovražniki Jezusovi trudijo, da mu odtrgajo mladino, bolj se moramo mi potruditi, da vodimo mladino k Jezusu, k sv. obhajilu, kjer gori prava ljubezen in se prava ljubezen tudi užiga.

Versko strpljivost pridigujejo framasonsko nadahnjeni pedagogi, ki bi radi, da bi se na račun katoliške Cerkve vtihotapljalo razkolništvo ali pravoslavje. Strpljivosti, ki je enaka verski malobrižnosti, ne poznamo in je ne smemo poznati. Poznamo pa in imamo ljubezen do vseh, tudi do razkolnih sobratov, a ne do njih zmote; ljubezen kažemo v tem, da molimo zanje zlasti k presv. Srcu Jezusovemu in kličemo: »Kralj bodi tistih, ki jih slepi zmota ali loči razkol; pokliči jih nazaj v zavetje resnice in k edinosti vere...!« Dobro je zaklical kardinal Charost na zborovanju francoskih katoličanov: »Strpljivost je krščanska krepost; ni pa več krepost, ako služi vragu na veselje!«

Skrb za vajence, ki je posnemanja vredna. V Monakovem je mestno starejšinstvo ustanovilo štiri mesta za stalne katehete, ki se bodo posvetili poučevanju in vzgoji na nadaljevalnih in obrtnih šolah. Seveda so se temu upirali komunisti in socialisti, a niso uspeli. Zanimivo je tudi, da se je samo 5 odstotkov od staršev te doraščajoče mladine poslužilo določila v postavi, ki dovoljuje, da smejo svoje otroke verskemu pouku odtegniti. Monakovčani so pokazali, da jim je mnogo na tem, da bodo njih otroci versko in нравstveno dobro odgojeni.

Gregorijanski koledar je sprejela grška pravoslavna cerkev. Ta naš koledar je dobil ime od papeža Gregorija XIII., ki ga je l. 1582. izboljšal s tem, da je vpeljal takozvana prestopna leta. Doslej so imeli na Grškem še vedno julijanski koledar, ki je 13 dni za našim. Kjer se še danes drže julijanskega koledarja, imajo glavne praznike (Božič, Velikonoč) 14 dni za nami. V Srbiji je bilo že tudi sklenjeno, da se oprimejo našega, pa so se zaenkrat še premislili in odložili.

Marsikaj na bolje se je obrnilo zadnja leta v Rimu. Kraljeva družina bi se rada poklonila sv. očetu, če bi zunanje okoliščine dovolile. Člane sedanje italijanske kraljeve rodbine — osebno prestolonaslednika in princeze hvalijo radi globoke verske resnosti. — Spomenik znanega Giordano Bruno, kjer so že zbirale vse proticerkvene družbe in tolpe, je zdaj večkrat obmetan z gnilimi jajci. — Prostožidarstvo je zaenkrat tam doli na tleh. Svoj čas so prirejali framasoni za vsako malenkost obhode, danes jih ni več videti. V Koloseju bodo zopet postavili velik križ, kjer je tekla mučeniška kri nešteti kristjanov za časa preganjanja. O binokostih bo po 55. letih zopet razsvetljena kupola na cerkvi sv. Petra.

Kakšnega predsednika ima Nemčija . . . Po imenu je znan iz svetovne vojske. Po postavi mogočen mož; po stanu general-maršal. O njegovem značaju in mišljenju piše Herderjev leksikon: »Odličen po velikodušnosti, skromnosti, vernosti v Boga, po nezlomlivi ljubezni in zvestobi do domovine živi Hindenburg v zgodovini kljub porazu Nemčije kot izreden ljudski junak.«

ZA NAŠE FANTE

Samo ne gre.

»Dom duhovnih vaj« v Ljubljani se dodeluje. Kmalu bo prilika, ko bodo posamezne skupine povabljene, da se pripričajo o neizmerni sreči duhovnih vaj. Opozarjamo že zdaj na to izredno dobroto, ki se bo nudila vsem, ki bodo imeli voljo, da malo globlje pogledajo v svojo notranjščino ter napravijo račun čez preteklost, načrt za bodočnost. Naj govori o s a d o -

vih duhovnih vaj mladenič, ki se je o njih sam prepričal in se jih še vedno veseli. Tako-le piše:

»Dragi prijatelj! Pokazati ti hočem sadove svojih duhovnih vaj. Evo jih! Prvi sad: m i r s r c a. Ko sem se peljal k duhovnim vajam, je bilo moje srce polno nasprotujočih si čuvstev. V njem je razsajal hud boj; nasproti so si stali resnica in laž, Kristus in svet. Upal sem, da se rešim

raznih dvomov pri duhovnih vajah, in ne zastoj. Odgovori na vprašanja: »Zakaj smo na svetu?« »Kam smo namenjeni?«; dalje pretresljiva resnica: »Po smrti je dolga, neskončna večnost,« so kaj kmalu zamorili vse dvome in laži. Pater, ki je vodil duhovne vaje, nam je vsadil s svojimi temeljitimi govori jasno luč v dušo, posebno še glede šeste zapovedi. V spovedi sem zadobil božji mir in po njej sem zopet svobodno zadihal.

Drugi sad duhovnih vaj je bil a, da sem zadobil moč, zvesto izpolnjevati trdne sklepe, ki sem jih napravil. Kolikokrat sem že prej obljubil, da bom to in ono opustil, to in ono napravil; voljo sem imel sicer dobro, ali meso je bilo slabo, in čez par dni sem bil zopet prav tak kakor prej. Zdaj je pa vse drugače. V začetku sicer ni šlo gladno, a potem vedno lažje. Jutranja in večerna molitev, — ta mi je prišla v kratkem tako v naravo, da mi ves dan nekaj manjka, če jo slučajno v sili pozabim opraviti. Tudi zvečer ne morem prej zaspati, dokler nisem prej opravil večerne molitve. Počasi se navajam moliti ne samo z ustnicami, temveč resnično s srcem in razumom. Če slučajno pozabim molitvenik, ko grem k službi božji, ne pridem prav nič v zadrego. Toliko imam vedno prošenj do ljubega Boga, da mi ni nobena služba božja predolga. Poleg tega premišlujem posamezne dele svete daritve in si skušam razložiti njih pomen. Seveda stane človeka prava molitev nekaj truda in premagovanja; toda bolj ko skušamo krščansko živeti, lepše in vneteje tudi molimo. In zopet čim bolj molimo, tem več milosti prejmemo za lepo življenje.

Tretji sad duhovnih vaj je ta, da premislim vsak večer, kako sem živel med dnevom in kaj sem delal. Tako vedno bolj spoznavam samega sebe. Izpraševanje vesti mi pomaga, da se skušam izogniti vsemu; kar bi mi moglo pozneje vznemirjati vest.

Četrty sad je mesečno sv. obhajilo. Ko sem se temu privadil, sem polagoma začel pristopati vsakih 14 dni k obhajilni mizi, in končno sem se odločil, da grem k mizi Gospodovi vsako nedeljo in praznik. Saj je sv. obhajilo dušna hrana na naši romarski poti. Telo hranimo trikrat do petkrat na dan — in dušo? Tudi duša peša, če je redno ne hranimo. Pogostno sv. obhajilo mi donša mir in veselje, srečo in zadovoljstvo ter vedno več mladeniškega ognja.

To so sadovi, dragi mladenič, ki sem jih nabral pri duhovnih vajah. Pojdi tudi ti k duhovnim vajam, kadar te bodo povabili in boš imel priliko. Našel boš rotranjo srečo, dosegel boš mir, ki ti ga svet ne more dati, marveč ga da samo Bog. Bog ti daj odločnost in dobro voljo!

Ob uri, ki je ne veste ...

Mladeniči, tudi vi bodite pripravljeni! Strah in groza je spreletela pišečke župljane v nedeljo 26. aprila t. l., ko se je izvedelo, da je 25. aprila na večer tik domače hiše zasulo dva brata: 27-letnega Jožefa in šestnajstletnega Ivana Žmavca, Bojsno 36. To soboto bi bila rada dokopala peska, da bi naslednji teden začeli zidati novo hišo; pa sta si na veliko žalost svojih zapuščenih staršev izkopala svoj prerani grob. Pomilujemo potrte starše; veseliti pa se moramo s tema mladeničema, ker sta zamenjala svojo časno mladost z večno radostjo. Tako upamo vsi, ki smo ju poznali in videli, kako vestno sta izpolnjevala svoje verske dolžnosti, kako pobožno sta klečala vsak prvi petek ali prvo nedeljo v mesecu pri Gospodovi mizi; kako vestna, ponižna, pridna in delavna sta bila. S kakim veseljem sta gojila cvetice, kako vneto sta krasila vsako soboto z njimi tisto Marijino podobó v kotu, ki jo je Jožef — poln hvaležnosti do Marije za srečno vrnitev — prinesel iz vojske; s kakim veseljem sta pošiljala cvetice v bližnjo podružnico Sv. Urha in v župnijsko cerkev; kako sta se veselila Marijinega meseca maja, — to vemo in spričujemo mi, ki smo se nad tem vzpodbujali. Vsi ganjeni so občudovali sosedje, ki so se v pretekli sveti noči zbrali v Žmavčevi hiši, s kakšno iskrenostjo sta ta dva brata pri jaslicah obhajala rojstvo Gospodovo. Željno sta čakala nove hiše in se veselila rekoč: »Ko bomo imeli novo hišo, potem bomo šele lepo naredili!« — Nista sicer dočakala Marijinega meseca, ne nove hiše; toda tolažimo se lahko, da sta bila na svojo nepredvideno smrt dobro pripravljena in upamo, da se radujeta že z majniško Kraljico v hiši nebeškega Očeta. — Mladeniči, naj polni tudi vaša srca tako nedolžno veselje, naj bo vsekakor čisto vaše življenje, saj tudi vi ne veste ne ure, ne dneva!

Fr. Toplak, župnik.

(Pišece.)

Veselje v Marijinih družbah.

(Dalje)

Pravo in napačno veselje.

V vsaki Marijini družbi mora biti veselje, seveda pravo veselje, kajti le tako veselje pospešuje čednostno življenje, dočim ga napačno veselje otežuje. Če bi na primer učitelj v šoli dovolil otrokom, da se med poukom igrajo, bi jim s tem napravil veselje, a to veselje bi ne bilo pravo, ker bi se otroci nič ne naučili. To veselje bi jim le škodovalo. Če pa zna učitelj vlti otrokom veselje do učenja, bodo otroci v šoli hitreje napredovali in se obenem veselili. To je zanje pravo veselje. Hudobni duh pripravlja človeku, ki živi v smrtnih grehah, več ali manj grešnega veselja. Ker pa to veselje ni pravo, ga na ta način pripravlja v čedalje večjo nesrečo. Zato je za vse Marijine družbe zelo velike važnosti, da spoznajo pravo veselje. Če je Marijina družba kakor vrt veselja, so vsi njeni člani ljube cvetke božje; če se pa goji v družbi napačno veselje, potem raste na tem vrtu strupeno zelišče in plevel.

Pravo veselje v Marijinih družbah.

Katero je torej pravo veselje, oziroma po čem spoznamo pravo veselje? Rekli boste: »Grešno veselje je napačno, dovoljeno veselje je pa pravo.« To pa ni vedno resnično. Tudi dovoljeno veselje je lahko napačno in za družbo škodljivo. Pravilen odgovor na to vprašanje je zapopen v namenu. Bog nam nudi veselje zato, da nas z njim vabi k delu. V Marijini družbi bo torej veselje pravo takrat, če pospešuje njene namene. Če bi npr. gojili pri pevskem društvu telovadbo, bi pospeševali dovoljeno veselje, vendar ne pravo; kajti namen pevskega društva je lepo petje, ne pa telovadba. Marijina družba ne sme iskati veselja toliko v skupnih zletih ali v veselih čajnih večerih in v prireditvah, ki niso začrtane v namenu kongregacije; marveč pravo veselje v Marijinih družbah je duševno in nadnaravno. Zakaj? Zato, ker kongregacija ni svetna organizacija, ampak verska z nadnaravnim namenom. Geslo vsakega člana in vsake članice v Marijini družbi naj bi bilo:

»Veselje mojega srca ni od tega sveta, ampak je v Tebi o Bog in v Tvoji sv. Materi.«

* * *

Šmartno pri Slovenjgradcu. Naj podam kratko poročilo o delu in napredku v naši Marijini družbi. Vsak mesec imamo redno skupno sv. obhajilo, nauk in sestanek. Pri sestankih je zelo živahno; vedno se nam nudi kaj koristnega za dušno življenje. Oskrbujemo tudi primerne prireditve. Evharistični odsek je mnogo pripomožel, da se sv. zakramenti pogosto prejemo. Vsak dan pristopi veliko deklet k angelski mizi. Misijonska misel se vedno bolj širi v naši Marijini družbi. Z veseljem so razprodajala dekleta misijonske kalendarje. Razprodalo se jih je 115. Nabralo se je še zraven 900 K za misijone. Agitirale smo za katoliške liste; točasno imamo 62 Bogoljubov, 101 Glasnik, 12 izvodov Misijonskega lista. Po prizadevanju domačih gg. duhovnikov smo sezidali lansko leto tudi pri nas skromen društveni dom. Vesele smo, da moremo imeti sedaj sestanke v društveni sobi; kajti prej nismo imele nikjer primerne prostora. Prisrčna hvala gg. Fr. Urlep-u in J. Pretnar-ju za trud in požrtvovalnost pri težavnem delu. Igrokaz »Roka božja« se je dobro obnesel. S čistim dobičkom smo si nabavile kip Brezmadežne. Postavile smo ga v društveni sobi na odlično mesto. Z veseljem se ozirajo oči na podobo naše ljube nebeške Matere. Dne 25. marca smo imele slovesen sprejem v Marijino družbo. Slovesnost je vodil g. kanonik Krošl iz Maribora. Sprejetih je bilo 16 deklet. Sedaj šteje naša družba 125 članic. 5. marca je bil pogreb družbenke, stare 18 let. Bila je sprejeta na bolniški postelji v Marijino družbo 15. februarja ob navzočnosti Marijinih deklet.

Tajnica.

»Vodilo Marijinih družb« je vsaki družbi za dobro vodstvo in napredek nujno potrebno. V njem je opisano vse življenje in delovanje v družbi. Najmanj vsi udje predstojništva, odborniki in odbornice ga morajo imeti. Družbe, ki si ga še niso naročile, naj to storijo gotovo! Pesmarici »Pojte« in »Prepevajte« sta za gojitev poštenega veselja vsem družbam potrebni.

Po domovini.

Škofovska posvetovanja v Zagrebu. Dne 15. in 16. apr. so imeli jugoslovanski katoliški škofje važna skupna posvetovanja. Razpravljali so o došlih pritožbah radi preganjanja katoliških duhovnikov; o potrebi, da se čimprej s konkordatom uredi pravnopolitični odnošaji med Cerkvijo in državo. Škofovska skupščina je dalje poslala pritožbo zoper naredbo, da se vse kulturne in prosvetne naprave postavijo pod nadzorstvo šolskih inšpektorjev. Končno so škofje ponovno sporočili ministrstvu zahteve katoliške Cerkve, ki se tičejo osnovnih šol in verskega poučevanja.

Častivreden služabnik božji. Zagrebčani pričakujejo, da bo sveta stolica nedavno umr-

v bratski slogi in skupni pobožnosti obnovili bivši bojovníki in brambovci pri Mariji Pomagaj na Brezjah, in sicer dne 30. avgusta.

Srečno pot in srečen povratek želimo našim slovenskim »romarjem! Za binškošne dni, ko bodo v večnem mestu tudi hrvatski in slovenski svetoletni božjepotniki, so določene izredne slavnosti. Na binškošno nedeljo (31. maja) se slovesno proglasi svetnikom blaženi župnik Janez Marija Vianney, ki je bil dušni pastir v francoskem mestecu Ars. Isti dan prejme čast oltarja bl. Janez Eudes, ustanovitelj reda »Naše ljube Gospe ljubezni«, ki se je odlikoval kot izredno goreč misijonar. Bil je tudi vnet častilec Marijin. — Ta dan bodo številni tujci lahko tudi navzoči pri slovesni službi božji, ki jo opravi sam sveti oče Pij XI. v cerkvi sv. Petra. Pa-

Sv. leto 1925.

Kristus zmaguje, kraljuje, vlada.
Mir! Mir!

lemu, svetoživečemu pomožnemu škofu dr. Langu kmalu dovolila naslov častivreden služabnik božji. V tem slučaju nameravajo prenesti ostanke njegove v cerkev Matere božje. Hkrati pa hočejo sezidati v spomin pokojnemu ljubljencu in dobrotniku zapuščenih in siromakov zavetišče in dom v karitativne svrhe, zlasti za onemogle služkinje in za take, ki iščejo novih služb. Ministrstvo je dovolilo dobrodrelno loterijo v ta namen.

Odlikovanje. Naslov duhovnega svetnika je podelil lavantinski škof dr. A. Karlin župniku Evaldu Vračko v št. Ilju v Slov. goricah.

Zahvalna pobožnost. Spomin na svetovno vojno in za srečno rešitev bodo zopet letos

peževa velika maša v vatikanski cerkvi je posebnost, je tako lepa in vzvišena, da zapusti vtise za vse življenje. Seveda je treba za tako priliko prostor poprej zagotoviti. Slovenskih romarjev je 640, hrvatskih pa okrog 3000. O binškoštih bo v Rimu tudi veliko katoličanov iz avstrijske republike, ker so si izvolili prav ta čas radi slovesnosti proglašenja sv. Petra Kanizija med svetnike (dne 21. maja). Pripomnimo, da bo v noči pred binškošno nedeljo kupola sv. Petra zopet sijajno razsvetljena, kar se že od 1870. l. dalje ni več zgodilo.

Število družin, ki so se v Sloveniji posvetile božjemu Srcu Jezusovemu, bo kmalu

doseglo drugi tisoč. Mesec junij je na pohodu. Na noge, vsi gospodarji in gospodinje, ki še čakate!

Nerodnost in neotesanost, ki ga nima para... »Star fant«, ki je pa mlad in živahen po besedi in pisavi ter po lepih naukih, — poznate ga iz »Domoljuba«, kjer daje našim mladim fantom tako zdrava in pametna navodila — je opazil v nedeljo »dobrega Pastirja« nekje izven Ljubljane celo gručo mladeničev stati med sv. mašo zunaj cerkve, ne da bi se zmenili za sveto opravilo v cerkvi. Zaklical je sam pri sebi, ko se je peljal mimo po opravkih: »Kam drviš mladina? ... Starši, starši, kje ste, kaj imate pamet in srce, da ne veste, kaj počne vaša mladina in se nič ne zmenite za njena pota...? Žal, da je takih fantov marsikje več in več! Žal, da je tisti kup postajačev pred cerkvijo med službo božjo večji in večji marsikje po slovenski domovini!« ... Če komu od takih pozablencev in zapeljancev pridejo te-le vrstice pred oči, naj da odgovor na sledeča vprašanja: Prijatelj, ali se zavedaš, kako neumno in nespametno ravnaš, če na ta način zanemaraš sv. mašo? Ali veš, da zapoved o nedeljski in prazniški sveti maši veže pod smrtnim grehom? Ali ne čutiš, da dražiš in izzivaš jezo božjo, ko prideš do cerkve, vanjo pa ne greš? Ali ne pomisliš, kako grdo pohujšanje daješ s svojim ravnanjem vsem, ki te opazijo? Ali verjameš, da vsi ljudje, osobito pa pošteni, desetkrat bolj obrajtajo fanta, ki se pobožno udeleži svete maše, kakor pa onega, ki se v svojo sramoto in škodo okrog cerkve potika? Ali nič ne daš na dobro ime, ki ga na ta lahkomišljeni način zapravljaš in izgubljaš? ... Bodi pameten in ne hodi med smeti! Ubočaj in pusti to grdo razvado, ki je v nečast vsaki župniji. Fantje in možje, bodite res toliko možati, da boste take nerednosti in nerodnosti odpravili in opustili.

Sv. Višarje, ki so bile v vojni popolnoma razdejane (razstrelili so Lahi iz nasprotnega hriba — Mittagskogel — cerkev, župnišče in romarska gostišča), so zdaj v glavnem zopet popravljene. Italijanska vlada je dala vsled krepkega prizadevanja inženirja Mahničiča pozidati cerkev, župnišče in deloma tudi romarska gostišča. Dne 24. junija — na kres — se bo prenesel starodavni kip višarske Materice božje iz Žabnic na Višarje, in sicer v slovesni procesiji. S tem bo ta lepa romarska pot zopet odprta. Napovedana je za ta dan procesija z Goriškega. Gotovo se vzbuja tudi v naših srcih stara ljubezen do višarske Materice! Naprosila se je italijanska vlada za olajšave glede prestopa meje. Uspeh se bo v

kratkem naznanil. Morda pohitimo 24. junija na sv. Višarje.

Šmartno pri Celju. O priliki svetega misijona (22.—29. III.), ki se je prav srečno obnesel — sv. obhajil je bilo čez 2000 — smo imeli hkrati tudi slovesno sprejemanje novih družic v Marijino dekliško kongregacijo. Dne 25. III. je spremilo 80 belooblečenih družbenk ob navzočnosti misijonarjev od sv. Jožefa (Celje) in domačega župnika 16 novink pred Marijin oltar, kjer so se očitno posvetile nebeški Materi. Med sveto mašo — pred skupnim svetim obhajilom se je pa vsa družba posvetila najsv. Srcu Jezusovemu. — Še bolj nas je pa vzradostilo, ko se je 29. III. nanovo pozivila mladeniška Marijina družba, ki je bila ustanovljena že l. 1914. Skupina 33 postavnih mladeničev se je uvrstila pod zastavo in posebno varstvo Marijino. Ta čvrsta družba Marijinih sinov bo ponos šmartinski župniji. Naj se pridruži kmalu zopet nov naraščaj!

Metlika. Naša fantovska Marijina družba se je zbudila k novemu življenju. Na Stani-slavovo nedeljo je dobila zastava nov trak in 13 novih članov. Ko je k tej slovesnosti korakal sprevod v cerkev, so postali pozorni na družbo zlasti mlajši fantje in pričeli so se oglašati kar drug za drugim. Na praznik Marijinega Oznanjenja smo pa mogli sprejeti že zopet 37 fantov v družbo. Družba šteje sedaj 60 članov. Novi kandidati se pa še vedno oglašajo. K družbenim shodom prihajajo skoraj vsi prav redno; ob obeh glavnih praznikih imamo pa bolj slovesne shode in skupno sv. obhajilo. Takrat pridejo vsi z znaki in z zastavo iz župnišča v cerkev. Izmed vseh organizacij vzbuja ta med našim ljudstvom še največ ljubezni in spoštovanja. Tako je prav,

Po svetu.

Svetovni kongres v proslavo sv. Reš. Telesu bo — kakor smo že prilično opozorili — l. 1926. v severoameriškem mestu Chicago. Oni mesec se je mudil kardinal in nadškof Mundelein pri sv. očetu v Rimu, da se je razgovoril o načrtu za kongres. Prostor za ta namen je že izbran. Glavno zbirališče bo na velikem letališču zunaj mesta, ki je odmerjeno za stitoseče ljudi. Med pontifikalno mašo papeževega odposlanca bo pelo 60.000 otrok. Za legata in za evropske udeležence bodo dali Američani na razpolago največkratnejši prekomorski parnik.

Ali je res tako žalostno? Kje? Na Češkem. V povečini delavskem mestecu Nýřany (14 km zahodno od Plzna) je med 6000 prebivalci, ki so večinoma rudarji, 1480 Nemcev. Od Čehov je 2000 takih, ki pravijo, da so brez vsakega

verstva. Ti poslednji so se ustili, da bodo cerkev izpremenili v kino. No, tega ne bodo dosegli, ker so katoličani, kolikor jih je, dovolj zavedni in odločni... Če bi bila povsod na Češkem taka razdrapanost v verskem oziru, bi pa bilo res treba razglasiti češko državo za misijonsko deželo.

Peš v Rim je prišla nedavno preprosta ženska iz znanega kraja Oberammergau-a na Bavarskem. Hodila je 8 tednov. Pri sebi je imela celo zbirko razglednic svojega rodnega kraja, češ, da bo sv. oče videl, kako je tam, kjer se vrše vsakih 10 let svetovnoznane pasijonske igre. Če je bila tako srečna, da je videla sv. očeta, nam ni znano.

Jubilej. Znani pisatelj in znanstvenik dr. Keppler, škof v Rotenburgu, praznuje letos 50 letnico mašništva in 25 letnico škofovanja. Številni častilci iz trgovskih in industrijskih krogov so mu za to priliko podarili lep avtomobil, da ga bo uporabljal na birmovanju.

Ali se ljudem čudno mešaf V državi Colorado (Sev. Amerika) je prišlo do razpora med novim guvernerjem in med duhovščino, ker hoče guverner postaviti o prepovedi alkohola raztegniti tudi na bogoslužje, torej na sv. mašo. Ta bi bila lepa!

Katoliška visoka šola v Pekingju. Sv. stolica v Rimu je pooblastila benediktinskega opata Avrelija Stehle iz samostana sv. Vincencija (Pennsylvanija U. S. A.), da omogoči vseučilišče v Pekingju na Kitajskem. Vodstvo bo prepuščeno opatu pod okriljem Propagande. V štirih letih naj bi bilo poslopje dozidano. Katoličani v Ameriki bodo skušali spraviti zadostna sredstva skupaj.

Uspeh katoliških Francozov. Znani francoski ministrski predsednik Herriot, ki je nameraval odpoklicati zastopnika francoske vlade pri Vatikanu ter vpeljati brezverske šole v Alzaciji in Lotaringiji, je moral odstopiti. Iz kakšnega vzroka? Katoličani so stopili na noge ter se združili v katoliški zvezi. Po vseh mestih so zborovali. Došlo je tuintar do 50.000 ljudi in še več. V Alzaciji in Lotaringiji so vprizorili šolski štrajk. V peterih glavnih mestih Bretonije je pristopilo h katoliški zvezi nič manj kot 250.000 oseb.

Nova kardinala. Španci so zelo zadovoljni, ker je papež ustregel njih želji ter podelil kardinalski klobuk nadškofu v Sevilli in Granadi. Tako imajo zopet 5 kardinalov, kakor je bilo poprej običajno. Vseh kardinalov je točasno 66.

Združimo moči! Meseca marca je bilo v Parizu zborovanje mednarodne zveze katoliških telovadnih društev. Zastopane so bile sledeče države: Belgija (ki ima 20.000 članov), Holandija (5000), Švica (5000), Jugoslavija (14.000), Italija (40.000), Češkoslovaška (146

tisoč), Francija (300.000). Za pristop se je oglašila Avstrija in posebej Hrvatska. L. 1926. bo v Rimu mednarodna tekma katol. telovadcev.

Dobre knjige.

»**Knjiga o Mariji**« — z vsemi tehtnimi razpravami in predavanji, sestavljenimi z oziranjem na razmere med Slovenci za prvi Marijanski kongres v Ljubljani, je našla odlično mesto v knjižnici poglavarja sv. Cerkve — papeža Pija XI. Ali naj jo zbirka Tvojih knjig pogreša? Tiskanih je samo tisoč izvodov. Treba se je požuriti, da prej ne poide. Naroča se pri Osrednji pisarni Marijinih družb v Ljubljani.

»**Pozdrav iz domovine**«. Ali ste ga že poslali svojcem v tujini? Ali ste izročili — v obliki te knjižice, ki bo poživila vero vsem slabo poučenim, omahujočim; ki bo dvignila iz dušnega spanja mlačneže in vneymarneže — ali ste že izročili ta pozdrav domačim, ki so šli s trebuhom za kruhom v delavske in industrijske kraje?! Ne odlašajte vendar! Naročite, preberite, pošljite!

»**Dve uri krščanskega nauka**«. Priredil duhovnik goriške nadškofije. Izdalo K. T. D. v Gorici. 1925. Primerno za skupno ponavljanje verskih resnic v obliki molitev pri cerkvenem krščanskem nauku.

»**Sveto pismo**« novega zakona. Prvi del: Evangeliji in apostolska dela. Ljubljana 1925. Izdala Bogoslovna akademija. Krasno delo, vzoren prevod naravnost iz grškega izvirnika — plod desetletnega prirejanja in študiranja. V Rimu je našlo priznanje na najvišjem mestu. Naj bi je ne bilo krščanske družine v Sloveniji, ki bi si ne omislila te božje knjige, ki je »Knjiga vseh knjig«.

K Mater! Nauki, opomini in molitve za dekleta Marijinih družb. Sestavil duh. svetnik J. Zabukovec. 1925. Drugi natis. — Glavni namen te knjižice je, podati poljudno navodilo za krščansko popolnost ter vneti za lepo, sveto življenje.

»**Mali lord**«, roman, angleško napisala F. H. Burnett, poslovenil K. Pribil. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena broš. 24 Din. Ta povest gre sedaj drugič med Slovence v novem, prav lepem prevodu. Povest je najbolj znano in najbolj popularno delo sloveče pisateljice Burnett in je prevedeno v prav vse kulturne jezike. Vso povest preveva neka mila, neobičajno ugodna prikupljivost, ki počasi človeka gane do solz. In ker tako blago vpliva na človeško srce, je jako pripravna za mlade in velike brave, kakor malokatera knjiga. Knjiga s tako zlato vsebino gotovo zasluži, da naide pot v vsako slovensko hišo.

Odpustki

za mesec junij 1925.

1. **Ponedeljek. Bl. Feliks.** P. o. istim kakor 13. dan.

2. **Torek. Bl. Humilijana.** P. o. istim kakor 13. dan.

3. **Sreda, prva v mesecu. Bl. Andrej Hispelski.** P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 13. dan.

4. **Četrtek, prvi v mesecu.** P. o. udom br. sv. Reš. Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

5. **Petek, prvi v mesecu.** P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) udom presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

6. **Sobota, prva v mesecu.** P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta.

7. **Nedelja, prva v mesecu. Presv. Trojica.** Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

11. **Četrtek. Presv. Rešnje Telo. Sv. Barnaba.** 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmejo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa danes ali v osmini pod pogoji kakor 5. dan; b) udom za uboge duše v vicah; c) udom sv. Družine; d) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente in obišejejo cerkev, v kateri je ustanovljena rožnovenska br.; e) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o. Dalje p. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

13. **Sobota. Sv. Anton Pad.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

17. **Sreda. Zv. Pavel Buralis.** P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

19. **Petek. Presv. Srce Jezusovo.** P. o.: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jez. pod navadnimi po-

gobji; b) udom br. presv. Srca Jez. danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom apostolstva molitve; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom br. presv. R. Telesa kakor 4. dan; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

20. **Sobota. Bl. Mihelina.** P. o. istim kakor 13. dan.

21. **Nedelja. Sv. Alojzij.** P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, obišejejo oltar, kjer se ta praznik obhaja, in molijo po namenu sv. očeta.

24. **Sreda. Sv. Janez Krstnik.** P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa, kakor 4. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. preč. Srca Marijinega; d) udom družbe treznosti; e) istim kakor 13. dan.

28. **Nedelja, zadnja v mesecu.** P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sveti rožni venec.

29. **Ponedeljek. Sv. Peter in Pavel.** P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa kakor 4. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 11. dan; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

Darovi.

Častilcem sv. Antona. Bližamo se godovnemu dnevu velikega priprošnjika. Kdor je dolžan kako zahvalo, ali kdor si želi nakloniti priprošnjo sv. Antona — stori to lahko na ta način, da daruje primerno podporo za novo svetišče njemu na čast, in sicer v Podhumu v Hercegovini. »Il santo« — naš svetnik uživa povsod veliko zaupanje. Koliko sveč in svečic zgori pred podobami sv. Antona samo v Ljubljani. Tej navadi sicer ne ugovarjamo; vendar pa sodimo, da bi bilo svetniku bolj všeč in dobri stvari vsestransko bolj ustrezno, če bi se pobožnost do Čudodelnika in zaupanje vanj pospeševalo z darovi za reveže, za cerkve in v druge dobre namene. Zgorajšnji namen bodi topla priporočila. Darove radevolje sprejema Bosanski odbor v Ljubljani, Poljanska cesta 16. — Prvi dar 20 Din poklonil g. Fr. Radešček (v zahvalo).

Za katoliške dijake v Beogradu. Po g. dr. Al. Nastranu 100 Din; neimenovan 20 Din; g. Jož. Lončarič (Sv. Jedrt n. L.) 100 Din.

Za kruhe sv. Antona. Ludv. Bonač (namen zdravje pri živini) 20 Din.